Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

Cele două „Războaie Reci“ din istoria omenirii pag. 4

Cetăţenii trebuie să cunoască Protocolul nr. 48025 din 2015 privind „onorariul cuvenit avocaţilor“ pag. 5

Iniţiativa celor Trei Mări a summitului de la Varşovia... fermitatea lui Trump pag. 3

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 351** - 20 pagini - tiraj 2.000 ex. ● **17 iulie - 1 august 2017** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

De ce Liviu Dragnea desconsideră PSD Argeş? pag. 8

140 DE ANI DE TRASMISIUNI MILITARE ÎN ROMÂNIA pag. 10

EDITORIAL

Domnule ambasador, ajunge cu ingerinţa în treburile interne ale României!

Faceţi ca atunci, în 1945,... şi acum, în 2017, domnule ambasador Klemm

Andrei Ianuarievici Vîşinski n. 28 noiembrie/10 decembrie 1883 la Odessa, Ucraina, Imperiul Rus; d. 22 noiembrie 1954, la New York (oraş), New York (stat), SUA) a fost un jurist şi diplomat rus şi sovieticde origine poloneză, membru al Partidului Comunistdin 1920 şi membru al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice din 1939. El a fost cunoscut ca procuror general al URSS în procesele publice de la Moscova din vremea lui Stalin şi la Procesele de la Nürnberg. A îndeplinit şi funcţia de ministru al afacerilor externe al URSS în perioada 1949–1953, succedându-i lui Viaceslav Molotov. Vâşinski a primit Premiul Stalin în 1947.

Hans G. Klemm (n. 1957) este un diplomat american, din 2015 ambasador al Statelor Unite ale Americii în România. Între 12 iunie 2007 şi 25 mai 2010 a fost ambasador al Statelor Unite în Timorul de Est. Klemm a absolvit Indiana University cu o licenţă în economie şi istorie şi Stanford University cu un masterat în Politici internaţionale de dezvoltare(International Development Policy). S-a alăturat United States Foreign Service în 1981 şi a fost promovat în Senior Foreign Service în 2001. Între 2012 şi 2015 a fost prim vice-secretar de stat asistent în cadrul Biroului de resurse umane din cadrul Departamentului de Stat SUA. Din ianuarie 2015 a fost consilier senior al subsecretarului pentru Management la Departamentul de Stat. În martie 2015 preşedintele Barack Obama şi-a anunţat intenţia de a-l nominaliza ambasador în România. Senatul SUA a aprobat în data de 22 iulie 2015 numirea lui Klemm în acest post.

Spre ştiinţa domnului ambasador Klemm: „România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“ - art. 1. Art. 61: „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate a legii“

Se tot bate toba, de aproape trei decenii, de gestul făcut cândva (martie 1945) de Ministrul de Externe al Uniunii Sovietice, acela de a bate cu pumnul în masa regelui pentr a-l desemna pe Petru Groza, reprezentantul partidului comunist, în funcţia de prşedte al consiliului de miniştri. Bine înţeles că gestul acela era un gest deplasat, un amestec foarte grosolan în treburile interne ale unui stat suveran şi independent. Numai că, dacă este să fim realişti, atunci, în 1945, când frontul antifascist era încă fierbinte, România era o ţară care capitulase necondiţionat exact în faţa statului care-l avea ministru de externe pe cel ce bătea cu pumnul în masa celui care, printr-un act de trădare naţională, îi pusese ţara la dispoziţie şi-i predase armata ţării pe post de carne de tun şi pensionari ai lagărelor siberiene. Mai departe, mai

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 12 43 15 41 30 5

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

ales după 1953, nu-mi mai amintesc ca României să-i impună vreun ministru de la Moscova să dea vreo dispoziţie primului ministru al României, oricare a fost acesta, pentru că statul era suveran, iar conducerea lui era o treabă colectivă a naţiei române. Sunt dintre cei care au cunoscut şi perioda sovromurilor, acele societăţi mixte româno-sovietice constituite în ramuri care în România abia se năşteau. Că şansa noastră a fost să preluăm un know-how de la un stat care suferea el însuşi în ceea ce priveşte performanţa nu este vina noastră decât dacă reuşim s-o punem, logic şi firesc, în sarcina acelui neghiob act de la amintitul 23 august. Dar intenţia de a sprijini pentru rapida refacere după distrugătorul război şi de a emancipa România din punct de vedere industrial şi agrar a fost, trebuie să o recunoaştem, de bună credinţă. Oricât de rău-voitori am fi, dacă mai există încă o logică şi un dram de raţiune, trebuie recunoscut că, totuşi, în mai puţin de patruzecişicinci de ani, România devenise un stat nou, care nu se putea compara cu cel din 1938, luat, de obicei, ca referinţă. Un recensământ din anii optzeci ai veacului trecut, comparat cu cel din 1937-1938, arată uriaşe diferenţe şi calitative şi cantitative ale României în toate planurile vieţii economice, sociale şi spirituale. Şi a venit anul 1990, an de la care am încetat să calculăm creşteri şi progrese şi nu facem altceva decât să tăiem dintr-un virtual opis de evidenţă obiectiv după obiectiv nu că s-ar înregistra oarece progrese, ci pentru a semnifica dispariţia lor de pe harta României. Nu mai avem pieţe proprii de desfacere pentru că am încetat să producem mărfuri pentru acestea. Am aplicat o politică, parcă duşmănoasă la adresa României, de privatizare nebăgând de seamă, sau făcându-ne că nu observăm că cei ce cumpărau, cumpărau pe nişte contracte parcă intenţionat prost întocmite, pentru a distruge şi nu pentru a moderniza/perfecţiona. Ne-am aruncat orbeşte (sau cu anumite interese oculte şi de aceea foarte bine pitite) spre „iubirea noastră de o viaţă”, America, deşi bătrânii noştri se rugau la icoane ca măcar pe c..oate să vină şi în patru decenii americanii n-au prea ştiut pe unde vine România pe harta lumii. Acum, riscând să ne punem rău cu vecinii europeni continuăm exacerbat să pupăm poala americanilor şi să ne uităm chiorâş la prietenul de ieri, fără ca acesta să dea vreo bănuială că ar avea de gând să ne atace militar. La ce le-ar trebui, când prin acea politică de privatizare au ştiut, în egală măsură cu noii prieteni din vest şi de peste ocean să cumpere şi să distrugă aşa încât, dacă privim acum în urmă, dezastrul de azi al României, faţă de România anului 1990 este înzecit mai mare decât comparând ţara anului 1945, faţă de cea din 1938. Cine nu mă crede, să pună mâna pe creion să numere, să scadă, sa adune şi să compare rezultatele.

Orice ambasador de pe Glob trebuie să respecte constituţia statului unde sunt acreditaţi. Dumneavoastră sunteţi un „Vîşinski“ al lui Stalin din anul 1945

La finele anului 1989 România era un stat independent şi suveran, o ţară ajunsă, prin manevre proprii războiului rece, la pragul suportabilităţii propriei deveniri, dar stăpână pe propriile-i resurse, capabilă să fie şi să crească în calitatea unui jucător pe orice piaţă. Acum, ocupăm primele locuri la tot ce poate fi nefavorabil într-un stat (analfabetism, agricultura de subsistenţă, boli şi subnutriţe, incultură şi accidente de circulaţie) şi în cele mai codaşe locuri la nivel de trai, la valoarea salariilor, la producţia agricolă ş.a.m.d. Iar ca prtestigiu de stat, România anului 2017 a încetat să se mai poată considera stat suveran atâta vreme când orice partid ajuns la conducere, orice guvern constituit nu are propria libertate de a conduce ci trebuie să asculte cu capul plecat şi să execute cu sfinţenie ce ne spune un ambasador sau altul din câteva ţări europene şi, mai ales, cel al SUA. Nu spune nimeni că bate vreunul dintre aceştia cu pumnul în masă, dar nici nu-i filmează nimeni să le vadă „curtoazia”. Putem însă trage şi noi concluziile noastre când vedem că un prim-ministru este chemat la ambasada nu ştiu care şi acesta (mai puţin unul, care a ştiut cu eleganţă cum să inverseze rolurile) se duce spăşit. Şi atenţie, este vorba de ambasadori, nu de un ministru de externe. Ba chiar mai rău, să ne aducem aminte că, la referendul din 2012 de validare a suspendării preşedintelui, a fost de-ajuns un emisar trimis de Departamentul de Stat (minsiterul american de externe, cum ar veni), pe numele lui Philip Gordon, care într-o escală de numai două ore a făcut o recomandare ce s-a soldat cu o erată a Curţii Constituţionale ce a aruncat în aer votul a 8,5 milioane de români. La ora actuală în economia românească nu mai conduce statul român [(statul, nu-i aşa, s-a decretat deja de către lingăii din presa noastră foarte democratică şi globalistă (era să zic internaţionalistă)]. Nu conduce nici capitalul românesc. Adevăraţii conducători sunt acum societăţile cu capital străin, multinaţionalele. Interesele lor suntem somaţi să le respectăm, să le protejăm. Le-am pus acestora la dispoziţie resursele noastre naturale, le-am pus la dispoziţie piaţa de desfacere şi forţa de muncă. Ce obţinem la schimb? Mi-e greu să spun ce, pentru că majoritatea acestora se declară la sfârşitul fiecărui an fără profit şi deci fără obligaţia de a lăsa ceva statului romănn, sau, în cel mai fericit caz, praful de pe tobă. Ni se tot spune ca să ne intre bine în cap despre câte milioane sau miliarde lasă în România OVM-Petrom, uitându-se să se spună că această firmă, care vine dintr-o ţară fără resurse de petrol, administrează resursele noastre de petrol; că această firmă este cu capital majoritar de stat, statul nefiind al României, dar un stat care „ştie” să administreze nu ca „statul nepriceput românesc”. Ni se mai spune despre cât lasă la Bucureşti firma Dacia care este cumpărată de francezi. Dar dacă noi retehnologizam, fie şi cu sprijinul Franţei, fabrica Dacia şi o administram acum ca proprietate românească, face cineva socoteala cât s-ar fi dat în plus la bugetul românesc de stat? În ianuarie şi februarie, anul acesta, Bucureştiul şi câteva mari oraşe din ţară au fost seară de seară cu pieţe imobilizate cu oameni care manifestau împotriva guvernului abia instalat la Palatul Victoria. Credeţi dumneavoastră că nu plăceau feţele sau culoarea politică a noilor miniştrii, mulţi, foarte mulţi dintre ei nişte iluştrii necunoscuţi? Nu, nu asta era motivaţia ci tenta programului cu care se câştigaseră alegerile, program ce-şi propunea protejarea capitalului românesc din economie, în condiţiile în care sistemul românesc bancar a fost distrus de acum zece-cinsprezece ani. Propaganda bine stipendiată a ştiut cum şi cu cine să atragă sute şi mii de oameni în Agore pentru propria protecţie. Ce mai conta că asta nu avea nicio legătură cu interesele reale ale românilor? Ba, se mai auzeau lozinci precum „DNA, să vină să vă ia”. Păi cum să fie altfel când zilnic şi la fiecare oră pe toate canalele media se tot vorbeşte despre corupţia din România încât stindardul nostru de ţară a ajuns să fie corupţia. Mai crede cineva că morbul corupţiei roade şi la temelia altor ţări din Europa sau de peste ocean? Păi cum să nu se strige astfel de lozinci în manifestările stipendiate când DNA este arma de bază în sprijinul multinaţionalelor, prin punerea pe chituci a qvasitotalităţii entităţilor cu capital românesc şi nici nu s-au atins de vreuna cu capital străin, deşi apucăturile sunt cel puţin comparabile. Face ceva DNA pentru stoparea defrişării munţilor noştri de societăţile străine care în ţările lor au fost de mult interzise? Face ceva DNA pentru lipsa de investiţii în obiectivele de distribuţie a energiei electrice, domeniu aproape în întregime acaparat de capital străin? Şi asemenea exemple se pot da cu sacul. Acum, toată presa aservită s-a inflamat nu că un ambasador, fie el şi al SUA, admonestează Guvernul României şi conducerea partidului de guvernământ că are de gând să stabilească impozite pe cifra de afaceri, ci pe aceştia din urmă că nu ţin seama de ce spune acest ambasador lipsit de maniere şi care-şi depăşeşte cu mult drepturile şi uzanţele. Dar când firmele, chiar şi cele cu capital american, de grija cărora poate că-l doare pe domnul Hans Klemm, nu declară corect cifrele de afaceri şi mistifică adevăratul profit, nici domnul Klemm, nici presa incompetentă şi nepatriotă nu spun nimic, iar DNA se face că nu există pentru această cauză. Doar nu pentru această atitudine este mereu susţinută madam (spun aşa pentru că nu ştiu dacă este sau nu măritată) Kovesi? După ce am spus cele de mai sus, rezumat al rezumatului celor ce se pot spune şi argumenta pe această temă, apreciaţi şi comparaţi situaţia României din martie 1945 cu cea a României din iulie 2017. Când era ţara asta mai independentă şi mai suverană? Atunci, sau acum? Şi când speranţa românului era mai mare către un drum spre mai bine? Atunci sau acum? În ce mă priveşte rămân la părerea mea (nostalgică): atunci. Le-am trăit pe ambele perioade. Atunci, fraţii mei mai mari au mers voluntari (cu adevărat) pe şantierele ţării, având speranţa patriotică de propăşire. Acum, tineretul nu mai vrea nici măcar un stadiu redus de instruire militară pentru a fi pregătiţi la nevoie să apere frontariile, nici cum să le treacă prin minte ca, măcar o lună să se angajeze voluntar pentru realizarea unui obiectiv naţional. Şi, în această a doua angajare, aproape că-i şi înţeleg; cine mai poate garanta în ţara asta că o muncă de voluntariat satisface ţara şi nu anume private sau străine interese?

VICTOR VERNESCU

Oare această "iniţiativă" va reprezenta linia întâi în războiul nedeclarat cu Rusia?

Iniţiativa celor Trei Mări a summitului de la Varşovia... fermitatea lui Trump

Poate că este numai o năzărire de-a mea. Poate că este doar o malformație a propriei mele ignoranțe. Şi totuşi nu mă pot abține să constat, fie şi numai pentru mine, (deşi se spune că inițiatorii ar fi Polonia şi România) că am senzația că noi, noi românii, am aflat despre Convenția celor Trei Mări (Adriatică, Baltică, Neagră); am aflat spuneam, abia anul acesta, abia acum la început de iulie 2017. O fi doar o impresie? Şi dacă nu, de ce tocmai anul acesta? Nu, nu aştept un răspuns pentru că mă reped să mi-l expun pe al meu şi în care cred indestructibil. Singura explicație, după mine, aşadar, ar fi implicarea cu mare interes, de astă dată, a Statelor Unite ale Americii sub noua lor simbolistică, simbolistica naționalistă aruncată ca un năvod pe cerul, pe apele şi pe pământul Americii de noul şi deloc imprevizibilul Donald Trump.

„Inițiativa celor Trei Mări" urmăreşte să ofere susținere politică pentru o mai bună cooperare şi interconectare a economiilor statelor din spațiul geografic cuprins între cele trei mări - Adriatică, Baltică şi Neagră - în domenii precum energia, transporturile, telecomunicațiile sau protecția mediului" (am citat dintr-un comunicat al Administrației prezidențiale din România). Mă întreb iarăşi şi iarăşi, de ce numai anul acesta aflăm despre această Convenție? O fi ea una de ultimă oră, aflată acum la prima ei ediție? S-ar putea şi n-am ştiut eu să mă informez. (Nu cumva este inițiativa SUA după Trump?!)

Şi totuşi, dacă puzderia noastră de media, de aşa zisa medie de ştiri şi informații, care umple spații mari de timp cu ştiri banale sau mondene, n-au găsit oare cu cale să trâmbițeze şi despre această inițiativă care, iată, nu este una de ici-de colea, ci cuprinde o mare parte a Europei, cu țări cu diverse apartenități şi interese.

Pe lângă Polonia, această nouă inițiativă „proatlantică" (cum altfel!) cuprinde, cum spuneam, douăsprezece state din centrul şi estul Europei: Cehia, Slovacia, Ungaria, Lituania, Letonia, Estonia, Austria, România, Bulgaria, Croația şi Slovenia. Diplomații europeni din vechile state membre ale U.E. nu acordă prea multă importanță Inițiativei celor Trei Mări, dar sunt ingrijorați de o eventuală tentativă a lui Donald Trump de a diviza Europa. Aceste îngrijorări şi supozițiii sunt subliniate de mai toate agențiile europene de ştiri.

De altfel, după cum se ştie, Europa Centrală şi de Est, (mai puțin România), este puternic dependentă de gazul natural rusesc, transportat prin gazoducte, iar SUA încearcă de ani de zile să dezvolte exporturile sale de gaze lichefiate (GPL), dar şi de a bloca aprovizionarea din Rusia.

Reînvierea inițiativei... America... America... peste tot, model Trump

Pe de altă parte, după ce, ani de zile, SUA a fost un importator major de gaze naturale, acum, consecință şi a, sau mai ales a exploatării marilor zăcăminte de gaze de şist, ar urma sa devină exportator net în acest an sau în 2018, grație dezvoltării fracturării hidraulice în state precum Texas sau Pennsylvania. (În fapt GPL este folosit de SUA şi ca armă politică).

De altfel, una dintre componentele esențiale ale participării preşedintelui american Donald Trump la Summitul „Inițiativa celor Trei Mări", care a avut loc joi, 06 iulie 2017 la Varşovia, şi la care a participat şi Klaus Iohannis, a fost promovarea exporturilor S.U.A. de gaz natural lichefiat în Europa Centrală şi de Est, regiune puternic dependentă de importurile din Rusia. Summitul de la Varşovia i-a oferit, practic, Americii prilejul de aşi dezvălui intențiile şi propriile oferte comerciale în domeniul energetic. „Suntem aici, spunea Donald Trump, pentru a implementa o nouă politică energetică americană". Donald Trump n-a făcut niciun secret din faptul că pentru SUA problema energetică este predominantă. „Vom fi exportatori [mai spunea Donald Trump la Varşovia], vom fi dominanți. Vom exporta energie americană peste tot în lume, pe întreaga planetă". Nu este niciun secret că de la sfârşitul lunii iunie a.c. Donald Trump spunea cu siguranță de sine: „Vârsta de aur a Americii a început. Credeți-mă". Încă de la instalarea sa la Casa Albă, Donald Trump şi-a exprimat deschis intențiile de a găsi noi soluții de a redresa poziția S.U.A. pe piețele internaționale şi mai ales pe piețele financiare. Aşa încât nu miră (sau n-ar trebui să mire) pe nimeni că acum Administrația Trump vede în exporturile de gaz petrolier lichefiat (GPL) o modalitate de a reduce deficitele comerciale în raport cu alte țări şi de a dezvolta economia Statelor Unite. Aceasta, în ciuda faptului că, de obicei, exportul de purtători de energi primară nu ste specific țărilor dezvoltate care preferă exportul de valoare înglobatăp. În aceste condiții exportul de energie primară (brută) are, în mod sigur, cu totul alte interese.

Administrația Trump vede, aşadar, în exporturile de gaz petrolier lichefiat (GPL) o modalitate de a reduce deficitele comerciale în raport cu alte țări şi de a dezvolta economia. (Să nu uităm că noi, românii, avem propriul exemplu în domeniul gazelor lichefiate. Contemporanul nostru, Iosif Constantin Drăgan, şi-a făcut, la mijlocul secolului trecut, imensa sa avere din gaz lichefiat, ceea ce ne confirmă marele potențial economic al acestei resurse). Dar Statele Unite doresc să exporte şi cărbune. Ucraina, după criza Dombasului, s-a exprimat deja că are nevoie imediată de milioane de tone de cărbune. Or, acest lucru nu putea să-i scape omului de afaceri care este actualul preşedinte al SUA care s-a pronunțat cu promtitudine: „... noi vrem să le vindem lor şi tuturor celor care au nevoie în lume". Donald Trump face această afirmație după ce, după cum se ştie, şi-a exprimat ieşirea din convenția de protecție a mediului prin eliminarea gazelor cu efect de seră şi nu numai. Acum, iată, avem şi explicația.

În Polonia, preşedintele Donald Trump a avut, joi 06 iulie, o gazdă primitoare în persoana preşedintelui Andrei Duda, ale cărui politici conservatoare se aseamănă cu cele promovate de administrația de la Washington, de la protecționism economic până la respingerea refugiaților ori ponegrirea presei.

Preşedintele Iohannis dacă tăcea... filozof rămânea. Cine l-a mandatat să-şi aroge acest drept?

Pe acest fond, observatorii politici şi strategici se tem că Polonia ar putea deveni mult mai arogantă şi ostilă, ceea ce s-ar putea concretiza în izolarea progresivă a țării. Şi acest lucru, mai ales după inițiativa Marii Britanii (vestitul Brexit), poate „face pui", România, prin obediența manifestă față de „Licuriciul de peste ocean" fiind printre primii posibili prozeliți, cu toate afirmațiile (cum vom vedea) pe care în vorbe, preşedintele Klaus Iohanis (aflat parcă între ciocanul SUA şi nicovala U.E.-Germania) le face ori de câte ori are i se iveşte prilejul.

La propunerea preşedintelui României, Klauss Iohanis, summitul de anul viitor al Inițiativei celor Trei Mări se va desfăşura la Bucureşti. Preşedintele Iohanis îşi exprimă convingerea că cele douăsprezece state membre ale Inițiativei celor Trei Mări vor stabili, de fiecare dată, obiective comune ce vor fi aliniate cu cele ale Uniunii Europene. „Vom contura câteva obiective împreună cu ceilalți", spune preşedintele Iohanis. Şi continuă: „Nu dorim să dezvoltăm inițiative care ne separă de restul Uniunii Europene, ci intenționăm să dezvoltăm inițiative care ajută țările noastre, dar care se integrează perfect în obiectivele mari ale Uniunii Europene" (Domnia sa nu explică, însă, cam cum vede posibil acest lucru acum, după ce de la admiterea noastră ,i chiar de dinainte, ne-am dovedit executanți orbi a oricărei idei interesate venită de la oricare din ambasdorii „boşilor" economici din U.E şi din SUA). „Printre obiective, dorim să avem şi noi parte de proiecte care dezvoltă infrastructura românească, dorim să contribuim şi să beneficiem de securitate energetică", a declarat Klaus Iohannis, continuând cu precizarea că obiectivele țării noastre sunt atragerea investițiilor şi dezvoltarea infrastructurii, pentru a crea un coridor între statele baltice şi Balcani, coridor care să treacă prin România. (un alt coridor 4 european care a „mâncat" până acum câteva bugete ale României şi este încă departe de a fi şi funcțional, urmând fatalmente legenda Meşterul-ui Manole cu prea desele surpări de noapte cu ce se construieşte ziua ...). Un alt subiect discutat, a mai spus domnia sa, a fost cel al securității energetice şi diversificării surselor de energie. Să fie astea noi idei strategiece care să îmbogăşească mereu mişcătoarea şi neclintita strategie energetică (fără țintă, fără scop şi fără mijloace de acțiune) a României?

O fi!, mai ştie cineva ce?

Părerea noastră este că „Inițiativa celor Trei Mări" va avea succes dacă şi numai dacă se va stabili care îi este scopul şi cine o va susține...

VICTOR VERNESCU

Războaiele Reci... "încălzesc"... războaiele calde ca în prezent

Cele două „Războaie Reci“ din istoria omenirii

Desfăşurarea "Primului Război Rece"... după Yalta (1945)

Războiul Rece (1947-1991) a fost o perioadă de tensiuni şi confruntări politice şi ideologice, o stare de tensiune întreținută care a apărut după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial şi a durat până la revoluțiile din 1989. În Războiul Rece s-au confruntat două grupuri de state care aveau ideologii şi sisteme politice foarte diferite. Într-un grup se aflau URSS şi aliații ei, grup căruia i se spunea uzual „Blocul răsăritean” (sau oriental). Celălalt grup cuprindea SUA şi aliații săi, fiind numit, uzual, „Blocul apusean” (sau occidental). La nivel politico-militar, în Europa, cele două blocuri erau reprezentate de către două alianțe internaționale. Blocul apusean era reprezentat de către Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO, North Atlantic Treaty Organization), iar cel răsăritean de către Pactul de la Varşovia.

După sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial în Europa, Germania a fost divizată în patru zone de ocupație. Vechea capitală a Germaniei, Berlinul, ca sediu al Comisiei Aliate de Control, a fost împărțită în patru zone de ocupație corespunzătoare. Zidul Berlinului, un simbol al Războiului Rece, a fost construit, constituind, timp de aproape 28 de ani, o barieră de separare între Republica Federală Germană şi Republica Democrată Germană.

Războiul Rece a fost, însă, un conflict la scară mondială, SUA şi URSS mai având şi multe alte state aliate în afara Europei, ce nu făceau parte din cele două alianțe militare oficiale. La nivel economic, Războiul Rece a fost o confruntare între capitalism şi comunism. Pe plan ideologico-politic, a fost o confruntare între democrațiile liberale occidentale şi regimurile comuniste totalitare. Ambele tabere se autodefineau în termeni pozitivi: statele blocului occidental îşi spuneau „lumea liberă” sau „societatea deschisă”, iar statele blocului oriental îşi spuneau „lumea anti-imperialistă” sau „democrațiile populare”.

Înfruntarea dintre cele două blocuri a fost numită „Război Rece”, deoarece nu s-a ajuns la confruntări militare directe între cele două superputeri, care ar fi constituit un „Război Cald”, cu toate că perioada a generat o cursă a înarmării. Din punctul de vedere al studiilor strategice, există opinia că nu s-a ajuns şi nu se putea ajunge la un „Război Cald”, la o confruntare militară convențională, datorită faptului că ambele superputeri, SUA şi URSS, s-au dotat cu arme nucleare, ceea ce a creat o situație militară strategică de „deterrence”, adică de descurajare şi blocare reciprocă. În cazul unui război real, s-ar fi ajuns la o distrugere reciprocă totală şi, totodată, la o catastrofă mondială. Un rol important l-au jucat serviciile secrete, confruntându-se, în primul rând, cele americane (CIA, NSA) cu KGB-ul sovietic. Au fost implicate, însă, şi serviciile secrete vest-europene (britanice, vest-germane, franceze, italiene, etc.) şi est-europene (Securitatea, STASI, etc.). Denumirea de „Război Rece” mai provine şi din faptul că a fost purtat între foştii aliați din războiul împotriva regimului totalitar nazist.

Din punct de vedere al mijloacelor utilizate, Războiul Rece a fost un conflict în care s-au utilizat presiunea diplomatică, militară, economică, ajutorul pe scară largă pentru statele-client, manevrele diplomatice, spionajul, curse ale înarmărilor convenționale şi nucleare, coaliții militare, rivalitate la evenimentele sportive, competiție tehnologică, campanii masive de propagandă, asasinatul, operațiunile militare de intensitate mică şi iminența unui război pe scară mare.

Un moment în care Războiul Rece putea să devină unul "cald" îl reprezintă anul 1962, când sovieticii au plasat în Cuba, devenită comunistă sub Fidel Castro, rachete cu rază medie de acțiune. Americanii au răspuns prin instalarea unei blocade maritime, ajungând foarte aproape de a declanşa o bătălie navală cu sovieticii. În cele din urmă, însă, prin intervenția preşedintelui american Kennedy, s-a ajuns la normalizarea relațiilor cu sovieticii. A urmat o perioadă de destindere, marcată de întâlnirea dintre Kennedy şi Nichita Hruşciov, în 1963, când au stabilit ca, în viitor, pentru comunicări urgente şi de importanță majoră între Casa Albă şi Kremlin să folosească "telefonul roşu" (care era, de fapt, un telex).

Alte momente tensionate ale Războiului Rece au fost, cronologic: Blocada Berlinului (1948–1949), Războiul din Coreea (1950–1953), Criza Berlinului din 1961, Criza Suezului (1962), Războiul din Vietnam (1959–1975), Războiul de Iom Kippur (1973), Războiul Afgano-Sovietic (1979–1989), Doborârea cursei KAL 007 (1983) şi Exercițiul militar NATO „Able Archer” (1983).

La mijlocul anilor 1980, noul lider sovietic, Mihail Gorbaciov a introdus reformele de liberalizare numite "perestroika" (reorganizare sau restructurare) şi "glasnost" (deschidere sau transparență) şi a retras trupele sovietice din Afghanistan. Presat de cererile de independență națională a sateliților sovietici din estul Europei (Polonia, în special), Gorbaciov a refuzat să trimită trupele sovietice pentru a reprima revoluțiile ce se desfăşurau pe cale paşnică (exceptând Revoluția din România).

Un alt război rece după trădarea lui Gorbaciov în 1990

Războiul Rece s-a atenuat odată cu prăbuşirea regimurilor comuniste din Europa Centrală şi de Est, precum şi din Mongolia, Cambodgia şi Yemenul de Sud, urmată, doi ani mai târziu, în decembrie 1991, şi de destrămarea Uniunii Sovietice. Lumea care a rămas este dominată de o singură superputere, SUA. Această situație este, de regulă, descrisă drept hegemonie globală a SUA într-o lume unipolară, deşi unii autori consideră că lumea actuală este multipolară.

Statele central-europene şi est-europene (care, timp de patru decenii, se aflaseră sub dominația sovietic), s-au democratizat şi au ales să se integreze în NATO şi Uniunea Europeană. SUA au fost ancorate în Războiul împotriva terorismului şi în r zboaiele locale din Orientul Mijlociu (precum sunt cele din Afghanistan şiIrak), mal ales, după Atentatele din 11 septembrie 2001. China a atins cea mai rapidă creştere economică, iar între anii 2004 şi 2010 a depăşit toate prognozele, devenind un concurent serios pentru SUA.

De asemenea, criza economică mondială începută în 2008 a afectat, în special, zona occidentală, astfel că, în timp ce în Statele Unite marile bănci aveau probleme sau intrau în faliment, China a beneficiat de pe urma investițiilor strategice şi au stimulat-o să declanşeze r zboiul economic cu SUA pentru supremația mondială.

După dou decenii de destindere a relațiilor americano-ruse, urmat , în 2008, de r cirea relațiilor diplomatice - consecință a r zboiului din Georgia - şi, mai ales, pe fondul crizei din Ucraina, tensiunile, ostilitățile şi rivalit țile anterioare dintre cele două puteri s-au acutizat, astfel că, în 2014, a reizbucnit Războiul Rece între Statele Unite ale Americii/ statele membre ale Uniunii Europene/ Organizației Tratatului Atlanticului de Nord şi Federația Rusă - condusă de Vladimir Putin - şi aliații acesteia. Acest r zboi este cunoscut în Mass-Media ca "Războiul Rece 2.0", însă, spre deosebire de Războiul Rece anterior, de această dată, Germania reunificată are un rol geopolitic major în Europa.

Reizbucnirea şi amplificarea Războiul Rece dintre SUA şi Rusia, pe fondul creşterii amenințării terorismului în Orientul Mijlociu devastat de războaie civile, revoluții în nordul Africii şi ascensiunea economic fulminantă a Chinei, generează noi şi justificate nelinişti privind redimensionarea galopantă a raporturilor de putere în lumea contemporană.

Războiul Rece a lăsat în urma sa o moştenire importantă, adesea menținută în cultura populară şi în mass-media, teme precum spionajul (cum este, spre exemplu, seria filmelor de succes internațional avându-l ca erou pe James Bond) şi amenințarea războiului nuclear bucurându-se de o mare şi constantă popularitate.

Cetăţenii trebuie să cunoască Protocolul nr. 48025 din 2015 privind „onorariul cuvenit avocaţilor“

Profesia de avocat este stabilită prin Legea 51/1995 care are la bază "Statutul profesiei de avocat". Sigur este faptul că "barourile" şi "birourile avocaţiale" nu sunt "sat fără câini" cum se întâmplă în prezent când "unii avocaţi", pur şi simplu, cum spune românul "te belesc de bani". Adică stabilesc onorarii după bunul lor plac. Aceasta în condiţiile în care legiuitorul a stabilit prin Legea nominalizată mai sus încheierea unui protocol între "Ministerul Justiţiei şi Uniunea Naţională a Barourilor din România". Prin acest Protocol, care reprezintă materializarea în fapt a onorariilor de avocat pe care în continuarea acestui material o vom da publicului spre luare la cunoştinţă. Trebuie precizat faptul că în prezent "unii avocaţi", ca să nu spun foarte mulţi, stabilesc onorarii după b unul lor plac, fapt ce constituie o faptă penală pe care domnii avocaţi o cunosc.

Ce se întâmplă în prezent în unele cabinete de avocaţi ar trebui să dea de gândit în primul rând Uniunii Naţionale a Barourilor din România în care avocaţii sunt obligaţi să se organizeze într-o breaslă de sine stătătoare, având în vedere necesitatea acordării asistenţei juridice atât în procesele civile cât şi în procesele penale. Sunt case de avocatură şi avocaţi care percep onorarii astronomice încălcând grav legea. Sigur că de acest lucru se fac vinovaţi şi judecătorii care nu numai că se fac părtaşi la săvârşirea unei fapte penale atunci când primesc de la avocaţi "împuterniciri avocaţiale" pe care ar trebui să existe obligativitatea să se treacă numărul de chitanţă de plată a onorariului în care să se precizeze onorariul. Acesta trebuie să fie în concordanţă cu prevederile legale din Protocolul nr. 48025/2015 cap.II: "Onorarii pentru furnizarea prestaţiilor de asistenţă judiciară", art. 2,3 şi 4.

În numerele viitoare vom arăta "pe viu" tarife prezentate de unele nume de avocaţi în unele cauze civile sau penale care, în dispreţ faţă de lege, practică cu de la sine putere onorarii de peste 10 ori mai mari decât permite legea.

Iată Capitolul II. "Onorarii pentru furnizarea prestaţiilor de asistenţă judiciară din Protocolul 48025 din iunie 2015"

Art. 2. (1) Valorile onorariilor care se cuvin avocaţilor pentru asigurarea serviciilor de asistenţă judiciară şi/sau reprezentare în faţa instanţelor jude-cătoreşti sau a altor autorităţi cu atribuţii jurisdicţionale sunt următoarele:

1. procese şi cereri al căror obiect este neevaluabil în bani, precum şi procese şi cereri în materia raporturilor de familie, pentru ocrotirea persoanei şi a minorilor:

a) pentru cererile privind încuviinţarea purtării numelui, 195 lei;

b) pentru cererile privind împărţirea provizorie a locuinţei sau stabilirea domiciliului minorului, 195 lei;

c) pentru cererile privind acordarea personalităţii juridice, autorizarea funcţionării şi înregistrarea asociaţiilor şi fundaţiilor, 325 lei;

d) pentru cererile privind exercitarea autorităţii părinteşti asupra minorului, 390 lei;

e) pentru cererile privind obligaţia de întreţinere, 390 lei;

f) pentru cererile privind instituirea tutelei sau curatelei, 390 lei,

g) pentru cererile privind punerea sub interdicţie, 390 lei,

h) pentru cererile privind plasamentul sau orice altă măsură de protecţie a minorului, 390 lei;

i) pentru cererile de divorţ, când se solicită şi exercitarea autorităţii părinteşti privind copii minori, 520 lei,

j) pentru acţiunile în stabilirea paternităţii, acţiunile în contestarea recu-noaşterii paternităţii şi acţiunile în tăgăduirea paternităţii, 390 lei;

k) pentru cererile pentru încuviinţarea, nulitatea sau desfacerea adopţiei, 390 lei;

l) pentru procesele şi cererile în litigiile cu profesionişti, al căror obiect este neevaluabil în bani, 390 lei;

m) pentru orice alte procese şi cereri al căror obiect este neevaluabil în bani, precum şi pentru orice alte procese şi cereri în materia raporturilor de familie, pentru ocrotirea persoanei şi a minorilor, 260 lei,

n) pentru asigurarea prestaţiilor extrajudiciare şi/sau de asistenţă judiciară şi reprezentare în cauzele în care legi speciale prevăd acest drept sau în care prevederile convenţiilor la care România este parte, impun acest lucru, 300 lei.

2. procese şi cereri al căror obiect este evaluabil în bani:

a) pentru cererile privind ordonanţa de plată, 260 lei plus 0,5% din valoarea obiectului litigiului, dar nu mai mult de 650 lei;

b) pentru acţiunile privind cererea cu valoare redusă, 390 lei;

c) pentru procesele şi cererile în materia restituirii proprietăţilor imobiliare, formulate în temeiul prevederilor Legii fondului funciar nr 18/1991, ale Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 şi a altor dispoziţii legale apli-cabile în materie, 390 lei plus 0,5% din valoarea obiectului litigiului, dar nu mai mult de 650 lei;

d) pentru acţiunile în revendicare, 390 lei plus 0,5% din valoarea obiectului litigiului, dar nu mai mult de 650 lei;

e) pentru orice alte procese şi cereri cu caracter patrimonial, indiferent de tipul litigiului 260 lei plus 0,5% din valoarea obiectului litigiului, dar nu mai mult de 650 lei.

3. pentru procesele şi cererile în materia contenciosului administrativ, 390 lei;

4. pentru procesele şi cererile în materie de asigurări sociale, 390 lei,

5. pentru procesele şi cererile în materie de proprietate intelectuală şi proprietate industrială, 390 lei plus 0.5% din valoarea solicitată, dar nu mai mult de 650 lei.

(2) în cazul în care avocatul nu asigură asistenţa sau reprezentarea părţii, onorariul cuvenit pentru redactarea cererii de chemare în judecată, a răspunsului la adresa de regularizare a cererii de chemare în judecată, a întâmpinării sau a răspunsului la întâmpinare, respectiv a cererii de chemare în garanţie, reconvenţională, de intervenţie, de arătare a titularului dreptului sau a cererilor motivate de exercitare a căilor de atac prevăzute de lege, nu poate depăşi 50% din cuantumul onorariului stabilit potrivit alin. (1), indiferent de numărul prestaţiilor.

(3) Onorariile prevăzute la alin. (1) se acordă o singură dată în cursul judecăţii, dar, separat, pentru fiecare grad de jurisdicţie.

(4) Pentru furnizarea serviciilor de asistenţă judiciară şi/sau reprezentare în căile de atac prevăzute de lege, cuantumul ono-

rariului cuvenit avocatului se stabileşte în aceleaşi limite prevăzute la alin. (1) pentru asistența judiciară şi/sau reprezentarea în fața instanței judecătoreşti care a soluționat cauza în fond în primă instanță.

Art. 3. Onorariile care se cuvin avocaților pentru asistența extrajudiciară acordată în cadrul sistemului de ajutor public judiciar sunt următoarele:

a) pentru acordarea de consultații juridice, 195 lei;

b) pentru formularea plângerilor prealabile în cadrul procedurii contencio-sului administrativ şi a contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale, 195 lei;

c) pentru formularea de cereri, petiții şi sesizări în materie de asigurări sociale, 195 lei;

d) pentru formularea altor cereri, petiții şi sesizări, 130 lei,

e) pentru asistența judiciară acordată la dobândirea sau redobândirea cetățeniei române, 195 lei;

f) pentru asistența judiciară acordată victimei violenței în famfie, 130 lei;

g) pentru asistența judiciară a refugiaților şi a azilanțitor, 130 lei;

h) pentru reprezentarea în fața comisiilor prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991 şi Legea nr. 10/2001 privind regimul juridc al unor imo-bile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembre 1989, precum şi în fața altor autorități sau instituții publice, altele decât cete judi-ciare sau cu atribuții jurisdicționale, 130 lei.

Art. 4. (1) Valoarea provizorie a onorariului cuvenit pentru furnizarea serviciilor de asistență judiciară şi/sau reprezentare în fața instanțelor ju-decătoreşti se stabileşte, în limitele prevăzute la art. 2, prin încheierea prin care instanța încuviințează acordarea ajutorului public judiciar. Referatul care atestă prestația avocațială efectivă şi onorariul definitiv cuvenit avo-catului se confirmă de către instanța care a încuviințat acordarea ajutorului public judiciar.

(2) Plata onorariilor cuvenite pentru prestarea serviciilor de asistență extrajudiciară se aprobă de consiliul baroului prin decan sau persoana de-semnată de consiliul baroului, în limitele prevăzute la art. 3.

Capitolul III. Onorarii pentru asigurarea activităţilor de asistenţă judiciară în materie penală

Art. 5. (1) Valorile onorariilor care se cuvin avocaților pentru acordarea asistenței juridice a suspectului, inculpatului sau a condamnatului când aceasta este obligatorie sau în situația în care organul de urmărire penală sau instanța apreciază că suspectul, inculpatul, persoana vătămată, partea civilă sau partea responsabilă civilmente nu şi-ar putea face singură apărarea, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege în care se impune desemnarea unui avocat din oficiu sunt următoarele:

a) 260 lei pentru fiecare suspect sau inculpat, asistat în cursul urmăririi penale, 260 lei în cadrul procedurii în camera preliminară - şi 260 lei în cursul judecății, separat pe fiecare fază procesuală;

b) 360 lei pentru fiecare suspect sau inculpat, asistat în cursul urmăririi penale, 330 lei în cadrul procedurii în camera preliminară - şi 360 lei, în cursul judecății - atunci când cel puțin două persoane au calitatea de suspect sau inculpat în cauză;

c) 470 lei pentru fiecare suspect sau inculpat, asistat în cursul urmăririi penale, 230 lei în cadrul procedurii în camera preliminară - şi 520 lei, în cursul judecății - atunci când cel puțin cinci persoane au calitatea de suspect sau inculpat în cauză;

d) 195 lei pentru asistența judiciară sau reprezentarea în cursul urmăririi penale sau în cursul judecății a persoanei vătămate, părții civile sau părții responsabile civilmente. Acest onorariu se acordă cumulat pentru fiecare persoană vătămată, parte civilă sau parte responsabilă civilmente, în cazul în care una sau mai multe persoane au calitatea de persoană vătămată, parte civilă sau parte responsabilă civilmente. Atunci când în cauză există mai mult de cinci astfel de părți cu aceeaşi calitate instanța trebuie să acorde un onorariu cumulat, în mod rezonabil, în funcție de complexitatea cauzei, aceasta neputând fi mai mare de 10000 lei, indiferent de numărul persoanelor reprezentate sau asistate; (5 părți*

195lei/ parte = 975 lei, peste 6 părți - 975 lei + 10 lei pentru fiecare parte, spre ex. pentru 1000 părți 975 lei + 995 părți * 10 lei = 10.925 lei);

e) 260 lei pentru asistența judiciară acordată în căile extraordinare de atac (contestație în anulare, recursul în casație, revizuire, redeschidere proces penal (conform Titlul III, Cap. V din N.C.P.P.);

f) 130 lei pentru asistența judiciară acordată în cazul cererii de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, a contestației la executare, a cererilor de întrerupere sau amânare a executării pedepsei închisorii sau detențiunii pe viață;

g) 230 lei pentru asistența judiciară în procedura de încheiere a acordului de recunoaştere a vinovăției (art. 480, 484, N.C.P.P.);

h) 130 lei pentru asistența judiciară în procedura de soluționare a contestației cu privire la durata procesului [art. 488" alin. (2) N.C.P.P.],

i) 230 lei pentru asistență judiciară a condamnatului în procedura de înlocuire a pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii [art. 586 alin (3) N.C.P.P.];

j) 130 lei pentru asistența judiciară a inculpatului arestat în procedura de efectuare a comisiei rogatorii [art. 200 alin. (8) N.C.P.P.];

l) 130 lei pentru asistența judiciară acordată în alte cazuri excepționale (altele decât cele menționate anterior), la solicitarea instanțelor, a organelor de urmărire penală sau a locurilor de detenție, în condițiile legii penale;

(2) Onorariile cuvenite avocaților pentru asistența judiciară acordată, po-trivit prevederilor alin. (1), în cursul urmăririi penale se acordă o singură dată:

a) prin ordonanța procurorului, pentru întreaga durată a urmăririi penale;

b) prin hotărâre, în cursul judecății, separat pentru fiecare grad de jurisdicție.

(3) Onorariile stabilite potrivit alin. (1) se majorează cu 100% în cazurile în care asistența judiciară din oficiu este asigurată între orele 20.00-08.00 ori în zilele nelucrătoare sau sărbătorile legale.

(4) în situația în care, în faza de urmărire penală, procurorul conexează mai multe dosare care vizează acelaşi inculpat, plata onorariului se face pentru fiecare dosar în parte pentru prestația efectuată până la momentul conexării, chiar dacă este vorba despre acelaşi apărător desemnat din oficiu.

Art. 6. În cazul în care delegația apărătorului desemnat din oficiu încetează, potrivit art. 91 alin. (4) din Codul de procedură penală, la prezentarea apărătorului ales, procurorul prin ordonanță sau, după caz, instanța prin încheiere, va dispune plata onorariului cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru prestațiile efectuate până la data încetării însărcinării, ținându-se cont de timpul necesar studierii dosarului, complexitatea cauzei, durata şi numărul actelor de urmărire penală la care apărătorul a luat parte sau numărul de termene la care a fost prezent în fața instanței. Onorariul astfel stabilit nu poate fi mai mic de 25% din valoarea onorariului ce ar fi fost cuvenit dacă prestația avocațială din oficiu ar fi fost finalizată.

Pierdere importantă pentru cultura românească

Decesul academicianului scriitor Augustin Buzura

Vestea s-a întins rapid luni seara. Augustin Buzura a murit. Oamenii au reacționat imediat pe rețelele de socializare. Mulți, foarte mulți, îi citiseră romanele. Alții, mai tineri, ştiau despre Augustin Buzura doar că este socrul lui George Maior, ambasadorul şi fostul şef al SRI.

Era prin 1974-1975. Oricum, era o după-amiază cu vreme ploioasă de toamnă. Mă aflam într-o obişnuită vizită de întrajutorare si contol la subunitatea noastră de la Craiova. Stăteam singur în biroul ce mi se punea, de fiecare dată, la dispoziție şi citeam un volum din ciclul „Sfârşit de mileniu" al lui Radu Tudoran. După o discretă batere în uşă a intrat Alexandru Curelaru, şeful subunității. Văzând ce citeam, mi-a spus că, la rându-i, citeşte o carte de unul, Augustin Buzura, pe care o ține la birou. Îi este frică să o ducă acasă. Citeşte aici, în clipele de răgaz pe care le are sau pe care şi le îngăduie după ce termină serviciul. „Ca acum", spunea el. „Cartea se cheamă «Orgolii» şi efectiv o citesc, parcă, pe furiş". L-am rugat să mi-o arate. S-a dus şi a adus-o. M-am uitat ce editură a scos-o. Era Editura Dacia, din Cluj. Mi-am sunat pe loc un coleg şi prieten din urbea ardeleană, prof. Ieronim Feştilă şi l-am rugat să mi-o cumpere cum o şti el, dar să nu mă lase fără ea. După ce am primit-o (ştiam eu ce relații are amicul, vedeți bine...) am început imediat s-o citesc. Bombă, ce mai! Ce literatură de sertar, ce literatură dizidentă, toate astea păleau. Era literatură militantă, profundă, puternică, spusă cu duritate şi tocmai de aceea greu de combătut. Acum îl înțelegeam pe amicul Curelaru. M-am interesat la criticul literar Paul Dugneanu, la naşul său Petre Anghel, la naşul naşului său, Eugen Simion. Beton, beton peste tot. Un medic-psihiatru care a renunțat la meseria dobândită pentru a se face sclavul zeiței „Literatură". Peste numai două săptămâni am avut o delegație la Liceul Energetic din Cluj. Împreună cu amicul meu clujean am făcut o vizită editurii Dacia pentru a afla amănunte despre autorul ce emana spiritul de dreptate şi curajul abordării frontale a lipsei de dreptate.

- Păi, domnul Buzura locuieşte la Bucureşti şi dumneavoastră veniți de acolo să-l cătați aici?

Şi iată că acum, în acest nefericit iulie (10) al anului 2017 aflu de trecerea în neființă a lui Augustin Buzura. Cel născut la 22 septembrie 1938, în satul Bernița din prearomânescul Maramureş (părinți fiindu-i Ilie şi Ana, născută Micle). Şi-a făcut studiile liceale la Liceul „Gheorghe Şincai" (în prezent, Colegiul Național „Gheorghe Şincai" din Baia Mare). A absolvit (după un periplu cumva tragi-comic prin mai multe meserii sau funcții) Facultatea de Medicină şi Farmacie din Cluj (1958-1964). A renunțat, cum spuneam mai sus, la profesia de medic psihiatru şi s-a dedicat literaturii. Metodele psihiatrice de investigare a conştiinței umane se vor regăsi, însă, în romanele sale.

A debutat cu volumul de nuvele „Capul Bunei Speranțe" în 1963. Începând din 1963, a publicat volume precum „Absenții" (1970), „Fețele tăcerii" (1974), „Refugii" (1984), „Recviem pentru nebuni şi bestii" (1999) sau „Raport asupra singurătății" (2009). În romanele sale din tinerețe Augustin Buzura a scris despre drama intelectualului care intră în conflict cu sistemul comunist din lumea academică („Orgolii", „Refugii"). El a făcut să nu fie sub comunism o Siberie a spiritului. Romanele sale au fost citite, căutate, reeditate, consultate în zeci de mii de exemplare pentru că oamenii vedeau acolo că el încearcă să spună adevărul. A fost, după aprecierea criticii literare, în primul rând după Eugen Simion, un continuator pe linia lui Slavici şi Rebreanu. Nu avea o frază strălucitoare, uşoară. Era greoaie dar gravă, nu zbura deasupra frazelor limbajul lui, ci căuta ceva în interiorul lucrurilor, în intimitatea profundă a spiritelor.

Ca student a susținut la Cercul ştiințific de psihiatrie numeroase comunicări, prntre care: „Reinserția socială a alcoolicilor cronici", „Metabolismul sărurilor de Litiu", „Psihedelicele şi psihismul uman". A scris, de asemenea, studii de psihopatologie literară (despre Shakespeare, Dostoievski, Proust, Balzac, Camil Petrescu, Anton Holban). Student fiind publică în revista Tribuna din Cluj povestirea „Pământ", începând cu aceasta o bogată activitate jurnalistică.

În penultimul an de facultate se căsătoreşte cu Maria-Olimpia, născută Cardoş. În acelaş an (1963) debutează cu volumul de nuvele şi povestiri „Capul bunei speranțe".

Foarte interesant şi peste ce nu vreau să trec este că „Teza de diplomă de stat" la absolvirea facultății de medicină a avut ca temă „Shakespeare în psihiatrie"...

După absolvire renunță la medicină şi îl regăsim, în 1965, redactor la revistă Tribuna, iar în 1966 cu nuvela „De ce zboară vulturul?". După ce în martie 1969 devine pentru prima oară tată (fiul Mihai-Adrian), în decembrie 1970 apare romanul „Absenții", roman care a atras atenția asupra autorului, scoțându-l parcă din neant şi impunându-l printre cei mai înzestrați prozatori post-belici. De fapt, „Absenții" i-au adus Premiul Uniunii Scriitorilor pentru proză! Romanul este însă interzis în 1971, dar a făcut carieră internațională fiind publicat în edituri din Polonia, Rusia, Slovenia, Ungaria şi circulă în diverse publicații străine fiind comentat pozitiv de presa occidentală.

După o „gestație" grea, în 1974 apare romanul „Fețele tăcerii", după ce în februarie 1972 se îmbogățise în profesia de tată, după apariția fiicei sale Ana-Maria ce avea, peste ani, să devină soția lui George Maior, el însuşi devenit peste ani şef al SRI şi apoi ambasador al României la Washington.

Romanul Fețele tăcerii intră imediat în interdicție fiind scos din librării şi vândut ca marfă asociată la magazinele săteşti deşi, paradoxal, scriitorul primeşte pentru el Premiul Uniunii Scriitorilor.

În 1977 apare romanul „Orgolii" (despre care se va spune că aparține prozei-discurs), iar în 1980 apare romanul „Vocile Nopții", pentru care i se acordă un nou prmiu al Uniunii Scriitorilor. În 1981 îi apare volumul de publicistică „Bloc notes" pe care critica literară îl defineşte „drept jurnal de idei devenite obsesii". Logica autorului exprimată în acest volum pare a fii următoarea: «Dacă totala lipsă de libertate dintr-un lagăr duce direct la moartea psihică, libertatea de a gândi într-un singur fel şi de a nu te abate de la dogmă, duce şi ea tor acolo». Opera scriitorului continuă în 1984 cu apariția romanului „Refugii", primul volum din ciclul „Zidul morții", al cărui tiraj se epuizează imediat (Autorul acestor rânduri face sincera mărturisire că, între timp, îmi creiasem unele relații pe la librării şi nu mai scăpam aparițiile de interes). Şi prin această apariție Augustin Buzura dovedeşte că încearcă, singur, un act de curaj împotriva sistemului opresiv comunist, ceea ce îl face pe Eugen Simion să declare că „Buzura socializează sentimente etern umane" şi că „Impresia generală e de profunditate şi de adevăr. Narațiunea înaintează greu ca un tren de marfă ce cară un număr enorm de vagoane. Greu, dar merge, şovăie, pufăie, se încordează, nimic nu-l împiedică să ajungă la țintă". Singura mea observație, dacă ilustrul critic mi-ar permite ar fi că, după mine ca cititor devotat, Augustin Buzura doar pare că şovăie, dar este şovăiala unui buldozer pus în mişcare şi pe care, datorită masei sale mari, inerția nu-l poate opri. Dar maestrul Simion are perfectă dreptate atunci când afirmă că „Buzura este un scriitor cu pasiune pentru ideologie şi sociologie. Privirea lui e gravă şi judecata lui e aspră".

În 1987 scriitorul devine membru fondator al Fundației Culturale Europene „Gulliver" din Amsterdam, iar în 1988 apare volumul doi din ciclul „Zidul morții", romanul „Drumul cenuşii", roman ce va fi de mai multe ori retras şi repus în circulație. De altfel, Secția de Propagandă a Comitetului Central al PCR, precum şi Consiliul Culturii şi Educației Socialiste îi reproşa autorului că a descris greva minerilor din 1977, din Valea Jiului. Primit foarte călduros de cititorii din țară, romanul Drumul cenuşii a fost tradus în limbile franceză, engleză, spaniolă, suedeză.

După evenimentele din decembrie 1989, în aprilie 1990, la sugestia lui Ion Iliescu, Augustin Buzura înființează Fundația Culturală Română.

Prin felul în care s-a înhămat la punerea pe picioare şi a da suflet acestei Fundații, Augustin Buzura a dovedit, şi la vârsta de 52 ani că, pentru un maramureşan munca este izvorul vieții. Să ne aducem aminte multiplele ocupații de după absolvirea liceului, citându-l chiar pe autor dintr-un interviu acordat unui organ de presă: „Înainte să mergeți la facultate, îl întreabă reporterul, ați făcut mai multe meserii: inspector statistician, educator, agricultor, ajutor de artificier în mină, şeful pieței de alimente din Baia Mare, îngrijitor la circ". „Corect, recunoaşte autorul, doctorul şi scriitorul Buzura. Am început cu circul Krateyl, care căuta îngrijitori de animale. Circul se afla la Baia Mare, avea menajeria amplasată lângă şcoală şi avea nevoie de o persoană care să hrănească animalele. Mie cel mai teamă îmi era de crocodil. De-ăsta mi-era frică, nu-mi plăcea mutra lui. Ziua eram la animale, iar seara umblam cu o reclamă prin oraş. Erau două postere prinse în față şi-n spate pe care scria: «Circul Krateyl prezintă programul în piață la ora...» Un pitic de la circ purta sandviciul ăsta, iar eu îl păzeam să nu se agațe copiii de el, pentru că era prea mic. ... Apoi am fost la piața de alimente, dar de unde m-au dat afară după doar o lună. După aceea, m-am dus în mină. Acolo era groaznic. Acolo am petrecut cele mai negre zile din viața mea. M-au repartizat într-o brigadă în care lucrau foşti puşcăriaşi. Un salariu de director era de 600 de lei, iar ăştia câştigau 3.000-4.000 de lei. ... Atunci era nebunia cu stahanoviştii care lucrau în contul anului viitor. Eu am intrat în brigada „I.V. Stalin", la încărcat vagoneții. Dar nu mă lăsau să încarc, că era peste puterile mele. Mă puneau să păzesc intrarea galeriei, să nu vină controlul. N-am putut face față la ritmul respectiv, aşa că m-au expediat la purtat explozoare, adică sârmele care duc focul spre dinamita prinsă în rocă. Meseria se numea ajutor de artificier. După ce se monta totul, cineva striga: „Arde!". Şi ne-ascundeam într-o zonă unde nu ajungea explozia. Când auzeau că arde, era prăpăd. Am văzut toate chipurile morții când auzeam că arde. Erau accidente? Cele mai multe accidente erau din cauza „copturilor", adică pungi de minereu cu aer deasupra. Alea îți puteau cădea în cap. Când am ajuns acolo, tocmai căzuse o „coptură" peste un miner, i-a prins un picior, iar acesta a pus mâna pe secure şi şi-a tăiat piciorul ca să poată scăpa cu viață. Se cam murea. De aceea îi spuneam „minereu cu sânge", pentru că ieşeau din mină vagonetul şi mortul deasupra. Era groaznic. După ce am plecat de aici, m-au trimis educator-pedagog la şcoala profesională minieră. Acolo îl mai înlocuiam pe profesorul de tehnologie a materialelor, care avea tot felul de şedințe de partid – ştiam cum se fac balamale, lacăte etc." Şi continuă, cu haz şi cu tristă nostalgie cum a fost şi învățător şi agricultor şi cioban, până când maică-sa i-a spus „Gata. Trebuie să te duci mai departe la şcoală". „Am învățat şi am intrat la Medicină, unde era o competiție imensă" se confesează scriitorul, şi trebuia să învețe pe rupte şi în continuare să aibe medii peste 8,50 pentru a primi bursă. Aşa că la 52 de ani, în condiții nestabile şi convulsive a creat şi a condus această fundație culturală cu misiune directă de a promova şi difuza cultura şi civilizația românească în lume. În anul 2000 devine membru al Academiei Româno-Americane şi a fost decorat de preşedintele Emil Constantinescu cu „Ordinul Național pentru Merit în grad de Mare Cruce". Deoarece întâmpină greutăți financiare, îi sugerează, în 2001, preşedintelui Ion Iliescu să transforme Fundația în Institutul Cultural Român şi să fie trecut sub patronajul preşedinției, ceea ce se şi întâmplă, Augustin Buzura fiind numit director.

În 17 ianuarie 2005, preşedintele Traian Băsescu îl revocă din funcția de director al ICR, sub motivația că fiecare preşedinte trebuie să vină cu „staful" său.....

Opera literară a scriitorului se continuă cu „Recviem pentru nebuni şi bestii" (1999), „Tentația risipirii"- volum de memorii (2003), „Teroarea iluziei" - convorbiri cu Crisula Ştefănescu (2004), „Raport asupra singurătății" – primul caiet (2009), „A trăi, a scrie" -volum de memorii şi interviuri îngrijit de Angela Martin (2009). La acestea se adaugă scenariile de film: „Orgolii" (1981,în regia lui Manole Marcus, după romanul omonim), „Pădureanca" (1987, în regia lui Nicolae Mărgineanu, după o nuvelă de Ion Slavici), „Undeva în Est" (1991, în regia lui Nicolae Mărginenau, după romanul „Fețele tăcerii").

Ultimii ani din viață i-a trăit chinuit de suferințe fizice şi de o indignare – justificată – față de tot ceea ce se întâmplă în România. Mai exact, față de tot ceea ce nu se întâmplă.

Să-i fie odihna veşnică. Dumnezeu să-l aibă în pază!

De ce Liviu Dragnea desconsideră PSD Argeş?

Este de neînţeles cum domnul Preşedinte Liviu Dragnea desconsideră cel mai important judeţ al României în condiţiile în care este cunoscut faptul că încă din 1990 Argeşul este un judeţ "al stângii româneşti" pe care dreapta românească, venită din Occident, ia făcut o puternică reclamă negativă prin aceea că era considerat un judeţ "roşu". Sigur este faptul că această dreaptă uită că aici, în Argeş, s-a născut "românismul", iar dovezile sunt reprezentate de cele două Cetăţi Domneşti de la Curtea de Argeş şi Câmpulung, pe care atât politica de dreapta cât şi în prezent cea de stânga nu le recunoaşte, sau mai bine zis nu le recunoaşte meritele. Fără nicio discuţie, putem să precizăm că DNA-ul înfiinţat de Traian Băsescu după chipul şi asemănarea sa de "inchizitor" împotriva politicii de stânga, şi-a început represiunea începând cu Constantin Nicolescu, primul lider important al stângii care a fost băgat la închisoare.

De ce Liviu Dragnea a evitat de foarte multe ori să evidenţieze rolul stângii argeşene din ultimii 27 de ani, reprezintă un lucru de neînţeles. Nici chiar Ponta, fostul premier, care deşi oltean patriot, ar fi trebuit să se închine la Mănăstirea Curtea de Argeş şi de ce nu la Biserica Domnească din acest oraş a cărui vechime, în afară de atestarea documentară, datează de peste 1200 de ani.

Singurul conducător de stânga care încă din anul 2004 a manifestat interes faţă de obiectivele economice din Argeş a fost Adrian Năstase care în ultimile luni de mandat a încercat să pună pe picioare marele obiectiv reprezentat de calea ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea, un obiectiv strategic important pentru România.

În acest context, este de neînţeles motivarea când niciun membru marcant al PSD Argeş nu şi-a găsit loc în actualul Guvern Tudose, iar mai grav este faptul că a fost scos din funcţia de ministru cercetătorul şi directorul marelui obiectiv al reactorului nuclear de la Mioveni. În Guvernul Grindeanu, Argeşul a deţinut un portofoliu, nu foarte important, acela de ministru al cercetării, în condiţiile în care în Argeş au existat şi există câteva importante institute de cercetare în domeniul agriculturii, respectiv: Institutul Pomicol Mărăcineni, Institutul de Cercetări de la Albota, Institutul de Cercetări de la Ştefăneşti.

Domnul Preşedinte Dragnea a uitat că în Argeş îşi desfăşoară activitatea cea mai importantă uzină de autoturisme dacia care are cea mai importantă pondere în economia românească, are cea mai mare vechime, dispunând de un număr important de lucrători, peste 15 mii.

La toate acestea domnul Preşedinte Dragnea "n-aude, n-avede". A preferat să pună în fruntea guvernului ca prim vice-prim-ministru o nulitate de femeie ca manager în fruntea Ministerului Dezvoltării. De ce Preşedintele PSD Dragnea ignoră acest judeţ unde 90 de primari şi primării sunt conduse de PSD-işti este un lucru de neînţeles pentru membrii şi simpatizanţii stângii româneşti. Doar probabil unele interese ale domnului preşedinte Dragnea pot să dea naştere la unele interpretări. Deşi Argeşul a avut comune a căror pondere la vot a fost pentru PSD de peste 90%, acest lucru nu s-a manifestat şi în alocarea de fonduri pentru ca şi Argeşul să fie la nivelul unor judeţe din Transilvania. Toate activităţile importante privind promovarea culturii şi tradiţiilor româneşti sunt în prezent făcute aproape în totalitate în Transilvania. Amintim Sibiul, capitala culturală, apoi Clujul, la fel de important ca şi Cetăţile din Transilvania făcute de saşi sau de unguri. Despre vechimea cetăţilor de peste Carpaţi, cum ar fi Argeşul, Câmpulung Muscel, Dâmboviţa, prin Târgovişte, acestea sunt tratate fără respect de conducerea PSD-ului.

Şi pozele... spun multe.

Liviu Dragnea consideră Argeşul ca un judeţ de proşti

Că aşa stau lucrurile este reprezentat de aducerea la conducerea Direcţiei Agricole Argeş a unui director interimar adus de la Giurgiu. Ceva mai sfidător nu se putea face de către Preşedintele Dragnea, care dovedeşte şi de această dată "răutăţi politice şi probabil umane". Că Giurgiu se învecinează cu Teleormanul este foarte adevărat, numai că este sfidătoare numirea unui director la un mare judeţ cum este Argeşul în fruntea agriculturii, iar acesta să fie din Giurgiu, care este unul dintre cele mai mici judeţe din România. Poate că am fi acceptat dacă cel numit interimar şi care va deveni plin ar fi obţinut rezultate excepţionale sau era un specialist de excepţie în agricultura românească. Numai că doamna sau domnişoara Petra Ochişor, de sex feminin, este un "neica nimeni" în agricultura românească. Mai mult decât atât, distinsa doamnă a avut şi un dosar penal pentru negijenţă în serviciu. Este posibil ca numirile importante făcute de Liviu Dragnea să aibă la bază "lungimea sau scurţimea fustei" şi nu capacitatea profesională.

Argeşul este dovedit că a dat culturii, tehnicii şi ştiinţei româneşti de patru ori mai multe minţi luminate decât judeţul Giurgiu care, în afară de a fi oraş la capătul podului de peste Dunăre în rest nimic. Aşa cum spunea primarul Bebe Ivan de la Băbana, domnul preşedinte Dragnea a adus în Argeş pe doamna Petra Ochişor doar datorită faptului că în acest municipiu doar "latră câinii", judeţul nefiind băgat în seamă, pentru că obiectivele industriale sunt aproape de limita inexistenţei. Sigur este faptul că domnul fost director Vasilescu nu a generat multe idei la Direcţia Agriculturii Argeşene. Dar să aduci pe cineva să conducă agricultura reprezentată de cele 3 sau 4 instituţii de cercetare agricole din Argeş este prea mult pentru înţelegerea marelui public. Presa argeşeană a sancţionat această abatere gravă a preşedintelui Dragnea care a dispus "exportul" de inteligenţă de la Giurgiu în Argeş care nu este benefic nici pentru politica argeşeană nici pentru politica românească. Sunt de neînţeles de asemeni motivele pentru care a fost scos din funcţia de ministru al cercetării un specialist de la un mare obiectiv de cercetare nucleară, respectiv demiterea preşedintelui PSD Argeş, domnul Valeca care a fost scos din Guvern.Credem că ar fi necesar chiar la nivelul conducerii PSD organizaţia judeţeană să trimită un protest faţă de Biroul Executiv PSD central.

Citind presa judeţeană, mi-am dat seama asupra faptului că domnul Liviu Dragnea conduce dictatorial partidul, iar urmarea firească a fost reprezentată de disensiunile la nivel guvernamental între Grindeanu şi Ponta. Acest lucru este dovedit şi de frica din partea unor oameni politici argeşeni care au refuzat să comenteze această numire care nu este foarte importantă, ci dovedeşte doar dimensiunea gândirii domnului preşedinte Dragnea, dar şi răutatea domniei sale de a-şi impune punctele de vedere în toate domeniile. Aşa cum spunea un ziar local, aproape toţi deputaţii de Argeş au evitat un răspuns, nici cel puţin voalat. Frica conducerii PSD Argeş de Liviu Dragnea a fost manifestată chiar de preşedintele PSD Argeş, dl. Şerban Valeca, care a răspuns sec că este în vacanţă. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu Ion Mânzână, vicepreşedinte CJ Argeş, acelaşi lucru întâmplându-se şi cu deputatul Drăghici.

27 de ani i-au trebuit stângii argeşene să se consolideze

Aşa cum precizam, în primele luni ale anului 1990, Argeşul a contribuit esenţial la consolidarea stângii, iar printre cei care au contribuit esenţial au fost: Nicolae Văcăroiu, fost prim ministru, fost senator în Parlamentul României şi care în prezent este Preşedintele unui important sector de activitate al controlului instituţiilor statului român, foarte mulţi ani a condus organizaţia PSD Argeş domnul Filip Georgescu, la fel ca şi domnul Mihailescu care alături de Constantin Nicolescu, timp de 10 ani, a ţinut cu fermitate steagul stângii argeşene. De asemeni, cu toate greşelile sale, chiar şi Tudor Pendiuc, alături de primarul de la Topoloveni care este primar din primele zile ale Revoluţiei din 1989 şi care a făcut ceva pentru stânga argeşeană. Judeţul Argeş, în ultimii 50 de ani a avut la bază "elementul muncitoresc" care este eminamente de stânga, faţă de avocaţi, comercianţi care înclină balanţa după cum bate vântul. Avem convingerea că Argeşul nu se va apleca în faţa unor elemente greşite ale politicii de stânga, că conducerea centrală a partidului va găsi puterea să renască din cenuşa rămasă în urma focului aprins greşit de Liviu Dragnea.

Membrii de partid şi simpatizanţii stângii trebuie să se adune, preşedinţii organizaţiilor comunale să ia atitudine, aşa cum au luat câţiva primari curajoşi din Argeş, care au văzut pericolul imixtiunii de la centru pentru a se impune unele persoane care nu au nimic cu Argeşul, de parcă Argeşul s-ar afla în perioada cominternistă. Oare domnul Dragnea să conducă ca pe timpul perioadei de tristă amintire partidul când erau impuşi conducători din afara localităţilor româneşti. Sigur este faptul că domnul Dragnea este prea orgolios să conducă un aşa de mare partid, cu tradiţii de peste 120 de an. Acest îndemn este şi pentru organizaţia judeţeană, care are obligaţia să facă modificări esenţiale în strategia de reprezentare a intereselor judeţului Argeş la nivel central. Datorită acestui lucru nu se mişcă câteva obiective importante, strategice, în condiţiile în care PSD-ul este la guvernare de aproape 7 ani. Amintim în acest sens tergiversarea solicitării Uzinei Dacia de construire a unei şosele expres Piteşti - Sibiu, ca o continuare a autostrăzii 1 care să facă legătura cu Transilvania şi restul Europei. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu definitivarea lucrărilor la celea ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea, unde românii au suferit foamea şi frigul cheltuind peste 1 miliard de dolari pentru scurtarea drumului de fier dintre Transilvania, Muntenia şi Portul Constanţa. Este de neînţeles motivul pentru care la Ministerul Dezvoltării prioritatea nu este drumul expres necesar Uzinei Dacia, ci a fost necesar alocarea imediată a unor fonduri pentru autostrada Piteşti - Craiova, în interesul Uzinei Ford care nu este altceva decât o influenţă americană în defavoarea unei firme franceze.

Singurul care a avut curaj pe faţă să critice măsura de numire a unui director din alt judeţ a fost actualui primar al mun. Piteşti Cornel Ionică. Modul energic în care şi-a manifestat nemulţumirea este destul de concludent prin zicala "parcă suntem proştii satului. O să ne aducă la fel ca judeţele Gorj, Botoşani sau Vaslui". Mai mult decât atât, domnul primar trage o concluzie corectă , aceea prin care domnul Dragnea urmăreşte distrugerea celei mai importante organizaţii de stânga româneşti, reprezentată de PSD Argeş. Oare domnul Dragnea se află în solda preşedintelui Iohannis pentru a fi ajutat la DNA? Este doar o întrebare.

Domnilor guvernanţi, luaţi aminte!

Tineri, nu uitaţi frumuseţea poeziei româneşti!

Prezentarea poeziilor de faţă reprezintă un efort disperat al ziarului Reflector argeşean pentru promovarea culturii româneşti aflată în pragul distrugerii datorată "fenomenului globalizării", care a "alterat grav" minţile tinerei generaţii dar şi minţile generaţiei a treia. Aceştia s-au lăsat dominaţi şi influenţaţi de ambiţiile deşarte ale tinerei generaţii, care a uitat de neam, de drapel, armată şi ţară. Fără nicio discuţie, România anilor 2017 se află întgr-o perioadă de decadenţă morală şi într-o criză de identitate naţională în condiţiile în care elita politică din Parlamentul ţării, în dorinţa de acumulări băneşti, a uitat de sentimentele naţionale din care cultura are o importanţă primordială. La acest lucru au contribuit toate guvernele de după 2006 care datorită alianţelor politice a promovat la Ministerul Culturii în funcţia de ministru, personalităţi ale etniei maghiare care nu a făcut altceva decât să dilueze cultura românească. În acest sens, putem spune că în prezent România anului 2017 se află la fel ca în perioada anului 1948, după marea revoluţie burghezo-democrată. Această perioadă a ţinut până în 1859 când în fruntea Statului Român a devenit conducător un militar în persoana colonelului Al. Ioan Cuza care a reuşit să facă Unirea dintre Principatele Române, fapt ce a condus la marea perioadă de modernizare a naţiunii române care a început cu "modernizarea Armatei Naţionale". România, datorită poziţiei geografice, aflându-se la confluenţa intereselor unor state precum Rusia, Ucraina, Polonia, Ungaria, Serbia şi Bulgaria, are nevoie fundamental de existenţa unei forţe de apărare la care trebuie să contribuie întregul popor al naţiunii române. În consecinţă, în prezent este o necesitate primordială ca actuala clasă politică, indiferent de influenţele sale, să emită legi necesare organizării militare şi de apărare a statului. Faptul că America ne impune să achiziţionăm la sume fabuloase un sistem de rachete care se vor moderniza peste câţiva ani nu contribuie cu nimic la necesităţile de apărare ale României ci doar la necesităţile Americii aflate la 10.000 km depărtare. Aceasta doreşte să-şi întărească liniile de apărare care trebuie să fie cât mai departe de graniţele americane. De aceea credem că promovarea unor poezii a unor poeţi patrioţi, printre care şi George Coşbuc, reprezintă o necesitate imperioasă a Guvernului şi Parlamentului. Am luat drept reper poezia "Mama" prin care autorul, acum 150 de ani, a dorit să transmită fostei generaţii analfabete care abia învăţa buchiile cărţii, că noţiunea de mamă reprezintă chintesenţa naţiunii române care are la bază spiritul de proprietate: mama mea, tatăl meu, fratele meu, sora mea, casa mea, pământul meu, ţara mea, etc.. Acest lucru nu se poate asemui cu modul în care cetăţenii din Vest sunt apatrizi. Ei nu au casă, nu au ţară, ei aparţin doar banului, având în vedere faptul că "scopul scuză mijloacele". De aceea facem un îndemn pentru clasa politică, pentru toţi cetăţenii, să ia aminte că sunt necesare învăţămintele marilor cărturari ai neamului românesc.

Poezia „Mama“ de Ghe. Coşbuc

În vaduri ape repezi curg
Şi vuiet dau în cale,
Iar plopi în umedul amurg
Doinesc eterna jale.
Pe malul apei se-mpletesc
Cărări ce duc la moară -
Acolo, mamă, te zăresc
Pe tine-ntr-o căscioară.

Tu torci. Pe vatra veche ard,
Pocnind din vreme-n vreme,
Trei vreascuri rupte dintr-un gard.
Iar flacăra lor geme:
Clipeşte-abia din când în când
Cu stingerea-n bătaie,
Lumini cu umbre-amestecând
Prin colţuri de odaie.

Cu tine două fete stau
Şi torc în rând cu tine;
Sunt încă mici şi tată n-au
Şi George nu mai vine.
Un basm cu pajuri şi cu zmei
Începe-acum o fată,
Tu taci ş-asculţi povestea ei
Şi stai îngândurată.

Şi firul tău se rupe des,
Căci gânduri te frământă.
Spui şoapte fără de-nţeles,
Şi ochii tăi stau ţântă.
Scapi fusul jos; nimic nu zici
Când fusul se desfiră...
Te uiţi la el şi nu-l ridici,
Şi fetele se miră.

...O, nu! Nu-i drept să te-ndoieşti!
La geam tu sari deodată,
Prin noapte-afară lung priveşti -
- "Ce vezi? întreab-o fată.
- "Nimic... Mi s-a părut aşa!"
Şi jalea te răpune,
Şi fiecare vorbă-a ta
E plâns de-ngropăciune.

Într-un târziu, neridicând
De jos a ta privire:
- "Eu simt că voi muri-n curând,
Că nu-mi mai sunt în fire...
Mai ştiu şi eu la ce gândeam?
Aveţi şi voi un frate...
Mi s-a părut c-aud la geam
Cu degetul cum bate.

Dar n-a fost el!... Să-l văd venind,
Aş mai trăi o viaţă.
E dus, şi voi muri dorind
Să-l văd o dată-n faţă.
Aşa vrea poate Dumnezeu,
Aşa mi-e datul sorţii,
Să n-am eu pe băiatul meu
La cap, în ceasul morţii!

Afară-i vânt şi e-nnorat,
Şi noaptea e târzie;
Copilele ţi s-au culcat -
Tu, inimă pustie,
Stai tot la vatră-ncet plângând:
E dus şi nu mai vine!
Ş-adormi târziu cu mine-n gând
Ca să visezi de mine!

VATRA, NR.2, 1894

Noi vrem pământ!

de George Coşbuc

Flămând şi gol, făr-adăpost,
Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut,
Şi m-ai scuipat şi m-ai bătut
Şi câine eu ţi-am fost!
Ciocoi pribeag, adus de vânt,
De ai cu iadul legământ
Să-ţi fim toţi câini, loveşte-n noi!
Răbdăm poveri, răbdăm nevoi
Şi ham de cai, şi jug de boi
Dar vrem pământ!

O coajă de mălai de ieri
De-o vezi la noi tu ne-o apuci.
Băieţii tu-n război ni-i duci,
Pe fete ni le ceri.
Înjuri ce-avem noi drag şi sfânt:
Nici milă n-ai, nici crezământ!
Flămânzi copiii-n drum ne mor
Şi ne sfârşim de mila lor -
Dar toate le-am trăi uşor
De-ar fi pământ!

De-avem un cimitir în sat
Ni-l faceţi lan, noi, boi în jug.
Şi-n urma lacomului plug
Ies oase şi-i păcat!
Sunt oase dintr-al nostru os:
Dar ce vă pasă! Voi ne-aţi scos
Din case goi, în ger şi-n vânt,
Ne-aţi scos şi morţii din mormânt; -
O, pentru morţi şi-al lor prinos
Noi vrem pământ!

Şi-am vrea şi noi, şi noi să ştim
Că ni-or sta oasele-ntr-un loc,
Că nu-şi vor bate-ai voştri joc
De noi, dacă murim.
Orfani şi cei ce dragi ne sunt
De-ar vrea să plângă pe-un mormânt,
Ei n-or şti-n care şanţ zăcem,
Căci nici pentr-un mormânt n-avem
Pământ - şi noi creştini suntem!
Şi vrem pământ!

N-avem nici vreme de-nchinat.
Căci vremea ni-e în mâni la voi;
Avem un suflet încă-n noi
Şi parcă l-aţi uitat!
Aţi pus cu toţii jurământ
Să n-avem drepturi şi cuvânt;
Bătăi şi chinuri, când ţipăm,
Obezi şi lanţ când ne mişcăm,
Şi plumb când istoviţi strigăm
Că vrem pământ!

Voi ce-aveţi îngropat aici?
Voi grâu? Dar noi strămoşi şi taţi
Noi mame şi surori şi fraţi!
În lături, venetici!
Pământul nostru-i scump şi sfânt,
Că el ni-e leagăn şi mormânt;
Cu sânge cald l-am apărat,
Şi câte ape l-au udat
Sunt numai lacrimi ce-am vărsat -
Noi vrem pământ!

N-avem puteri şi chip de-acum
Să mai trăim cerşind mereu,
Că prea ne schingiuiesc cum vreu
Stăpâni luaţi din drum!
Să nu dea Dumnezeu cel sfânt,
Să vrem noi sânge, nu pământ!
Când nu vom mai putea răbda,
Când foamea ne va răscula,
Hristoşi să fiţi, nu veţi scăpa
Nici în mormânt!

VATRA, NR.3, 1894

ROMÂNII SĂRBĂTORESC TRICOLORUL ROMÂNESC

Ţara, azi sărbătoreşte
Mândrul STEAG - ce ne uneşte
Şi sub care toţi trăim
Ne jertfim şi îl iubim!

Căci Drapelul e Stindard
Dominând orice hazard,
Dând imbolduri tuturor
În prezent şi-n Viitor!

Având cele 3 Culori,
Pentru Ţară sunt Comori...
Căci toate simbolizează
Energia noastră trează!

ROŞU - nseamnă Vitejie,
Mult Curaj şi Bărbăţie,
GALBENUL-este Câmpia,
Grâul, Holda, Bogăţia!

ALBASTRUL- simbolizează
Că Pacea - o garanteantează,
Că trăim sub Cer Senin
Fără vrajbă şi venin!

Drapelul - sanctificat
Domnul Cuza la-nmânat
Dându-l spre eternitate
Armatei - Unificate!

Dar şi Alţi Înaintaşi
Au fost, mai demult, Părtaşi:
MIRCEA,ŢEPEŞ ŞI ŞTEFAN
Şi IANCU HUNEDOREAN!

Chiar Istoria mai spune
Că CULORILE străbune
Le ştia întreg Carpatul
Cât şi IUSTIN împăratul.

Eminescu - precizează
Şi-n versuri îmbărbătează
Că DRAPELUL e Simbolul
Animând întreg Poporul!

ARMATA e destinată
Şi - de Ţară - "onorată"
Să păstreze-n mod fidel
Cinstea Mândrului - DRAPEL!

AUTOR:
ING. AUREL BĂDULESCU
OFIŢER GENIST
EPIGRAMIST, PAMFLETIST,
PENSIONAR, REZERVIST

140 de ani de trasmisiuni militare în România

75 de ani de comandament al transmisiunilor militare

Luna iulie debutează, în prima ei jumătate, de vreo două sute şi ceva de ani cu două evenimente de mare rezonanţă: mai întâi, pe data de 04, cu ziua Statelor Unite ale Americii, iar apoi, în 14, cu ziua naţională a Franţei.

Anul acesta 2017 însă, luna iulie are, pentru Armata Română, tot o dublă semnificaţie: pe 01 Comandamentul armei transmisiunilor împlineşte 75 de ani de existenţă oficială, iar pe 14, arma transmisiunilor împlineşte 140 de ani de existenţă, momentul de desprindere şi de individualizare din arma geniului.

„Înfiinţarea Comandamentului Transmisiunilor la 01 iulie 1942, prin Decretul nr. 3.818/1942 şi Ordinul Marelui Stat Major nr. 85.959/1942, ca organ unic de direcţie, supraveghere şi control pentru pregătirea de război a unităţilor de transmisiuni din Armata de Uscat, Aer şi Marină a reprezentat un moment istoric decisiv în în evoluţia armei transmisiuni, întâiul pas în înfiinţarea armei fiind la data de 14 iulie 1873 când, prin înaltul Decret nr. 1.303/1873, s-a înfiinţat prima subunitate de transmisiuni în organica armei geniu - secţia de telegrafie militară" (consemnează în Observatorul militar dna Roxana Darie).

Sărbătorirea jubileului de 75 de ani a Comandamentului Transmisiunilor Militare a fost organizată, în 29 iunie 2017 de Comandamentul Comunicaţiilor şi Infornmaticii, printr-un bogat program (desfăşurat în cazarma U.M.01704 Bucureşti – Şos. Măgurele nr. 33), program ce a cuprins, între altele Ceremonii militare (Introducerea Drapelului de luptă, Primirea onorului şi a Raportului către ministrul apărării naţionale, Trecerea în revistă, Intonarea Imnului Naţional al României, Decorarea Drapelului de luptă, Oficierea serviciului religios, Alocuţiuni şi Mesaje, Defilarea Drapelului de Luptă, Onorul muzicii militare), Prezentarea activităţilor specifice, şi vizitarea unităţii şi a standurilor de tehnică de comunicaţii militare şi informatică, Întâlnirea între generaţii (asezonată, se înţelege, cu tradiţionala „Fasole la cazan").

Comandantul comandamentului, în numele Comandamentului Comunicaţiilor şi Informaticii, a acordat o serie de Diplome de Onoare unor cadre militare în funcţie sau în rezervă(retragere) în semn de recunoştinţă pentru întreaga activitate desfăşurată în unităţile din structura comandamentuluiu.

„Necesitatea de a răspunde cerinţelor ridicate de schimbul informaţional, în condiţiile deosebit de grele ale celui de-al Doilea Război Mondial, a impus înfiinţarea, la 1 iulie 1942, a Comandamentului Transmisiunilor, al cărui continuator este astăzi Comandantul Comunicaţiilor şi Informaticii", a spus, în alocuţiunea sa dl general Nicolae-Ionel Ciucă, Şeful Statului Major General. „Asăzi, a continuat domnia sa, Comandamentul Comunicaţiilor şi Informaticii şi unităţilor subordonate le revine responsabilitatea de a asigura infrastructura de comunicaţii şi informatică necesară exercitării conducerii la nivel strategic şi operativ pe teritoriul naţional, extinderea acesteia în teatrele de operaţii, dar şi pregătirea specialiştilor în domeniu, potrivit noilor cerinţe şi standarde". La rândul său, domnul general maior Marius Haralambie, şeful Statul-ui Major al Forţelor Terestre, a remarcat faptul că „De la înfiinţare şi până în prezent, comandamentul-ui [Comunicaţiilor şi Informaticii] i-au fost încredinţate misiuni de mare importanţă care au vizat domeniul planificării şi realizării iniţial a sistemelor de transmisiuni, după anul 2000 a celor de comunicaţii şi informatică, iar în prezent a sistemelor C4I cu capabilităţi de integrare ISTAR, în sprijinul comenzii şi al controlului structurii de forţe a Armatei Române, concomitent cu elaborarea reglementărilor pe linie de armă privind instruirea specialiştilor, exploatarea şi operarea echipamentelor tehnice, logistica sistemelor de comunicaţii şi informatică şi a celor destinate dezvoltării în armă".

„Datorită evoluţiei tehnologice generale, coordonatele misiunii de bază pentru Comandamentul Comunicaţiilor şi Informaticii, spunea în mesajul său dl. Viceamiral dr. Alexandru Mîrşu, şeful Statului Major al Forţelor Navale, au fost în permanenţă adaptate realităţilor temporale, tehnicii şi tehnologiilor existente şi, nu în ultimul rând, modalităţilor de îndeplinire ale acesteia. Evoluţia sistemelor de comunicaţii şi informatică, a mai spus domnia sa, precum şi standardele impuse de noi exigenţe în pregătirea personalului de specialitate, pentru care aparatura modernă şi performantă de transmitere a datelor informatice constituie mediul firesc al muncii cotidiene".

Domnul general locotenent Laurian Anastafos, şeful Statului Major al Forţelor Aeriene spune, între altele: „... volumul din ce în ce mai mare de informaţii necesar comandanţilor pentru conducerea trupelor a condus către o evoluţie permanentă a mijloacelor tehnice de asigurare a legăturilor, pornind de la telegraful militar, în anul 1873, trecând prin telegrafia fără fir (1909), liniile permanente aeriene (1942), ajungând în prezent la ceea ce poartă denumirea de Sistemul de Transmisiuni al Armatei României. ... Noile cerinţe atribuite Comandamentului Comunicaţiilor şi Informaticii invocă existenţa unor specialişti în domeniu cu o foarte bună pregătire militară şi de specialitate, capabili să soluţioneze cât mai repede problemele inerente apărute pe linia transmiterii informaţiilor".

Foarte interesante au fost mesajele transmise de domnul general locotenent dr. Cătălin Zisu, comandantul Comandamentului Logistic Întrunit, astfel: „Arma comuninicaţii şi informatică a avut o evoluţie integrată în strategia de consolidare a arhitecturii organismului militar naţional. ... Procesele de restructurare şi modrnizare ale Armatei au definit clar locul şi rolul Comandamentului Comunicaţiilor şi Informaticii şi au determinat implicarea fermă a instituţiei în organizarea şi desfăşurarea activităţilor specifice", iar domnul general de brigadă Valentin Becheru, şeful Direcţiei Comunicaţii şi Tehnologia Informaţiei a consemnat că: „Având un rol important în realizarea suportului tehnic necesar exercitării comenzii şi controlului în Armata Rominiei, personalul ce a încadrat şi încadrează Comandamentul Comunicaţiiloe şi Informaticii a trebuit să-şi perfecţioneze continuu pregătirea militară de specialitate, gândind în permanenţă pentru viitor. ... Reţelele de misiune asigură transferul de date şi informaţii în cadrul sistemului C4ISR şi sprijină procesele de luare a deciziilor şi de diseminare a informaţiilor. Ele asigură schimbul de date cu viteze foarte mari atât pe verticală, cât şi pe orizontală susţinând realizarea imaginii operaţionale comune şi adoptarea deciziilor care reduc riscurile şi cresc eficienţa şi eficacitatea acţiunilor. ... Astăzi [mai mult ca oricând, am spune noi n.m.] sistemul de comuniucaţii şi informatic reprezintă un veritabil sistem nervos al armatei".

În mesajul şefului Agenţiei pentru Sisteme şi Servicii Informatice Militare, domnul colonel inginer Florian Tomiţă, spunea: „Începând cu data înfiinţării specialităţii, transmisionistul militar a plătit tribut de sânge, alături de celelalte arme şi specialităţi, în toate campaniile militare care au marcat istoria României. Astfel, transmisionistul face parte din cei ce s-au jertift şi au pus umărul la câştigarea independenţei României, la întregirea ţării, la suveranitatea şi integritatea teritorială şi astăzi continuă să serevească ţara cu profesionalism şi cu onoare în misiunile din teatrele de operaţii în cadrul alianţei NATO".

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
COMANDAMENTUL COMUNICAȚIILOR ȘI INFORMATICII

DIPLOMĂ DE ONOARE

Se acordă

Domnului Gl.mr.ing.(r) DUMITRESCU Ionel

cu ocazia Aniversării a 75 de ani de la înființarea Comandamentului comunicațiilor și informaticii, în semn de recunoștință pentru întreaga sa activitate desfășurată în comandament.

COMANDANTUL COMANDAMENTULUI
COMUNICAȚIILOR ȘI INFORMATICII
General de brigadă
RADU-MARIUS POP

BUCUREȘTI, 2017

Personal am fost foarte atent la mesajul dlui colonel Adrian Vătafu, şeful Agenției Militare pentru Managementul Frecvențelor Radio, instituție care, mai ales în varianta sa civilă şi în perioada partidului unic, era de natură să-mi creieze mereu o teamă, asemănătoare cu teama ce mi-o isnpiră poliția rutieră de circulație, față de care, odată tras pe dreapta, niciodată nu poți avea dreptate, mereu şi mereu dreptatea fiind de partea agentului. Am reținut de la dl col. Vătafu că „...Drumul parcurs de Comandamentul Comunicațiilor şi Informaticii, instituție emblematică din Armata României în cei 75 de ani de existență, este presărat de evenimente unicat, din care am ales să reamintesc separarea definitivă de arma geniului în anul 1949 şi aprobarea, în 1993, a concepției de organizare şi realizare a Sistemului de Transmisiuni al Armatei României – STAR, eveniment care marchează o nouă etapă în dezvoltarea armei transmisiuni, cu implicații majore la nivel de concept, doctrinar şi mai cu seamă din punct de vedere tehnic. ... Ca expresioe a unei permanente şi excelente colaborări între Comandamentul Comunicațiilor şi Informaticii şi Agenția Militară pentru Managementul Frecvențelor Radio, doresc să amintesc proiectul comun de realizare a capabilităților de monitorizare şi control a utilizării spectrului radio în Armata României, respectiv introducerea în dotare a primei autospeciale pentru managementul spectrului radio, fapt ce permite un management eficient şi complet al resurselor de spectru”.

Domnul general de brigadă Radu-Marius Pop, comandantul Comandamentului Comunicațiilor şi Informaticii, şi-a început mesajul citând eopitaful înscris pe soclul statuii „Leu”, dedicat eroilor genişti, armă din structura căreia a făsut parte şi primele forme de comunicare şi transmisiuni, citez: „Spuneți generațiilor viitoare că noi am făcut suprema jertfă pe câmpurile de bătălie pentru întregirea neamului”. Din cuprinsul mesajului său am reținut un bilanț aproape complet al realizărilor şi devenirilor acestui comandament de armă în parcursul celor 75 de ani de la constituirea sa, dată asupra căreia semnatarul acestor rânduri are unele dubii, pe care nu voi pregeta să le afirm la sfârşitul acestei prezentări.

„... activitățile şi realizările Comandamentului Comunicațiilor şi Informaticii şi unităților militare subordonate, spunea domnul general Pop, derivă din misiunea de bază a comandamentului şi anume, conducerea unităților militare din subordine pentru realizarea, exploatarea şi mentenanța sistemului de comunciații şi informatică necesar Armatei româniei la nivel strategic şi asigurarea sprijinului cu sisteme şi servicii de comunicații şi informatică la nivel operativ şi tactic. Pe teritoriul național şi în teatrele de operații – misiune care presupune, pe lângă aspectul operativ, dezvoltarea/modernizarea permanentă a sistemelor de comunicații şi informatice şi a serviciilor oferite de acestea pentru a corespunde cerințelor beneficiarilor şi pentru a fi complet interoperabile cu sistemele de comunicații şi informatice ale structurilor NATO, partenere şi structurilor din Sistemul Național de Securitate, cât şi participarea la activități, misiuni şi exerciții naționale, NATO şi multinaționale.”

Mesajul Asociației Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Armele Transmisiuni, Informatică şi Război Electronic a fost transmis de preşedintele acesteia, general maior (rtg)ing. Ionel Dumitrescu, din care cităm: „Înființarea Comandamentului Comunicațiilor şi Informaticii la data de 1 iulie 1942, cu denumirea inițială de Comandamentul transmisiunilor, ca organ unic «de direcție, supraveghere şi control pentru pregătirea de război a unităților de transimisuni din Armele de Uscat, Aer şi Marină», ne oferă plăcutul prilej de a ne bucura alături de dumneavoastră şi de întregul personal din subordine de sărbătorirea a 75 de ani de existență şi continuitate a unității pe care o comandați. Urmărind cu interes activitățile desfăşurate de Comandamentul Comunicațiilor şi Informaticii şi unitățile subordonate, noi, camarazii dumneavoastră din rezervă şi retragere, apreciem ca fiind remarcabile realizările acestor structuri în domeniul transformării, dezvoltării capabilităților militare, partivipării la exerciții şi îndeplinirii misiunilor specifice pentru realizarea, exploatarea şi mentenanța sistemului de comunicații şi informatică necesar Armatei României la nivel strategic şi asigurarea sprijinului cu sisteme şi servicii de comunicații şi informatică la nivel operativ şi tactic.

Cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de 75 de ani a Comandamentului Comunicațiilor şi Informaticii, vă rugăm, dragi camarazi, să primiți salutul nostru onest şi să fiți convinşi că vă suntem alături în importanta misiune pe care o aveți în Armata României şi vă dorim multă sănătate, viață lungă, multe satisfacții alături de familii şi de cei dragi! La mulți ani!”

Cele ce au urmat, defilarea Drapelului de Luptă, vizitarea tehnicii de comunicaşii şi informatică, dar mai ales Întâlnirea între generații au fost momente de aleasă manifestare de camaraderie, de legătură sufletească, de emergență şi ataşament, liantul pentru toate acestea fiind dragostea față de Patria noastră unică, România milenară şi sentimentul comun că pentru apărarea acesteia acum şi oricând în viitor sacrificiul suprem este însoțit de speranța spre sufletul cald şi primitor al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pilda căruia fiindu-ne comună şi oricând gata să ne şi crucificăm pentru mântuirea neamului românesc.

*

V-am promis un alt punct de vedere în ce priveşte data de naştere a Comandamentului Transmisiunilor Militare şi, totodată, mirarea pentru sârguința cu care cedăm zece ani din existență numai pentru o falsă semantică.

Aşadar, de ce 1 iulie 1942 şi nu 1 aprilie 1932 ? În esență, cele două date reprezintă tot atâtea momente de definire în istoria Comandamentului Trupelor de Transmisiuni. La 1 iulie 1942 a fost emis, după consultarea şi cu acordul comandamentului militar german aliat, Decretul nr. 3.818 semnat de conducătorul statului, generalul Ion Antonescu, prin care se confirma Ordinul nr. 85.959 al Marelui Stat Major din 02.06.1942 de înființare a Comandamentului Transmisiunilor. De aici, o primă întrebare: de ce 01 iulie (care a fost doar o confirmare) şi nu 02.06 care este de fapt data de naştere?

Numai că, din documente originale (sau, mă rog, copii legale după originale), fostul comandant al Comandament-ului Comunicațiilor şi Informaticii, dl. General Ion Cerăceanu, aflăm că, prin Înalt Decret Regal (nr. 494 din 01 aprilie 1932) a fost înființată Brigada de Transmisiuni prin individualizarea acestei arme în cadrul trupelor de geniu, aşa cum funcționau transmisiunile încă din 1873. Brigada avea, începând cu 01 aprilie 1932, în subordine şi în coordonare, trei regimente cu specialitatea transmisiuni şi comunicații. Aşadar, rezultă că la 01 iulie 1942, prin transformarea Brigăzii de Transmisiuni în Comandamentul Transmisiunilor, cu sediul în aceeaşi cazarmă, cu acelaşi personal şi cu păstrarea Registrului de ordine de zi de comandament deschis la 01 aprilie 1932, nu s-a produs decât o schimbare de nume, nu şi de rang. Or, schimbare de nume s-au produs multe, chiar şi de la 01 iulie 1942 şi până azi şi totuşi, această dată se ia acum ca bază a datei de naştere. Trebuie să suferi de prea mult altruism să renunți la zece ani de viață numai pentru un moft.

*

La „Întâlnirea între generații”, Direcția Comunicații şi Tehnologia Informației, Centrul 48 C.I.S., Muzeul Comunicațiilor şi Informaticii şi Asociația „Pro Muzeum” a oferit invitații pentru „Zilele Muzeului Comunicațiilor şi Informaticii” desfăşurate în perioada 14-16 iulie 2017.

Manifestările acestui eveniment se vor desfăşura în cazarma U.M.01668, Şoseaua Bucureşti – Ploieşti km.12,5.

CĂPITAN VICTOR VERNESCU

76 de ani de la declanşarea Planului Barbarosa declanşat de Germania prin Hitler

SERIAL

O PAGINĂ GLORIOASĂ PENTRU ISTORIA ARMATEI ROMÂNE ŞI JERTFELE COMANDANŢILOR SĂI (II)

(continuare din numărul trecut)

„N-AM CĂUTAT DECÂT SĂ SERVESC PATRIA”

Unul dintre cei mai devotaţi generali ai cauzei României a fost generalul Aurel Aldea, a cărui carieră a fost într-atât de spectaculoasă pe cât de dramatic a fost sfârşitul ei în închisoare. Generalul de corp de armată şi-a câştigat notorietatea în 1940, după ultimatumul sovietic, urmat de ocuparea Basarabiei şi a Nordului Bucovinei, când a fost numit şeful delegaţiei pentru reglementarea problemelor produse de agresiune. În august 1944, arestarea mareşalului Antonescu avea să se producă, din nefericire, cu o contribuţie importantă a generalului Aldea. Ulterior, la sfârşitul lui august 1945, în contextul grevei regale, Aldea a apreciat ca Mihai I nu este în siguranţă, căutând soluţii împreună cu alţi generali. Devenit conducător al Mişcării Naţionale de Rezistenţă (ce cuprindea organizaţii precum „Haiducii lui Avram Iancu”, „Graiul Sângelui” etc.), Aldea a fost arestat pe 27 mai 1946. „N-am căutat decât să servesc patria şi neamul. Chiar dacă distrugerea mea fizică ar urma, memoria mea o încredinţez tinerilor de azi, care trebuie să mă reabiliteze”, a spus Aldea în faţa instanţei. Curtea Militară de Casaţie şi Justiţie l-a condamnat la muncă silnică pe viaţă, îmbolnăvindu-se grav în închisoarea Văcăreşti şi murind în 1949 la Aiud. Nu am idee să fi fost reabilitat de tinerii frumoşi şi liberi de după 1989.

PEDEAPSĂ COMUTATĂ PENTRU GENERALUL PANTAZI

Generalul Constantin Pantazi s-a născut la 26 august 1888 la Călăraşi, România. A urmat şcoala Militară de Cavalerie apoi, şcoala Superioară de Război. A fost Ministru de Război în guvernul Antonescu (perioada precisă 23 ianuarie 1942 – 23 august 1944), anterior fiind comandantul Diviziei 3 Cavalerie, comandantul Diviziei blindate şi subsecretar de Stat al Armatei de uscat. Constantin Pantazi a fost unul din cei mai fideli adepţi ai Mareşalului Ion Antonescu. A fost arestat împreuna cu grupul Antonescu şi declarat criminal de război la 23 august 1944.

La 17 mai 1946, Tribunalul Poporului având în componenţă exponenţii ignoranţei, l-a condamnat la moarte, pentru crime de război. Regele Mihai i-a comutat „pedeapsa cu moartea” în „muncă silnică pe viaţă”, în timp ce mergea spre locul de execuţie. Primul ministru Petru Groza şi ministrul de Justiţie Lucreţiu Pătrăşcanu au semnat decretul la 1 iunie 1946, înaintându-l pentru contra-semnare Regelui Mihai I. Încarcerat iniţial la abatorul uman Aiud, a fost transferat la Rîmnicu-Sărat unde a murit orb, celula din subteran neavând fereastră. Diabetul şi scleroza vaselor renale precum şi bătaia cumplită i-au pus punct vieţii la 23 ianuarie 1958.

ARESTAT ŞI CONDAMNAT PENTRU „HITLERISM”

Generalul Iosif Iacobici a absolvit liceul militar (şcoala de cadeţi de infanterie) din Caşovia (astăzi în Slovacia), liceul militar (şcoala de cadeţi de cavalerie) din Mährisch-Weisskirchen (astăzi Hranicena Morav, Moravia) şi Şcoala Superioară de Război din Viena. În decembrie 1918 a fost încorporat în armata română cu gradul de locotenent-colonel. A devenit şef de stat major al Brigăzii 56 Munte şi subşef al secţiei organizare din marele stat major.

La 18 mai 1946, generalul în retragere Iacobici a fost arestat de Corpul Detectivilor, dar la scurt timp a fost eliberat, absolvit de orice vinovăţie. După câteva săptămâni a fost acuzat că militase pentru hitlerism, pentru declanşarea războiului împotriva URSS etc. La 12 august 1948 a fost reţinut în arest preventiv, apoi trimis în judecată într-un lot cu alţi 16 foşti demnitari ai guvernării antonesciene. În 1949, Iacobici a fost condamnat la opt ani de temniţă grea. S-a aflat în detenţie în penitenciarele Văcăreşti, Jilava şi Aiud. Generalul Iacobici a murit la 11 martie 1952 în închisoarea din Aiud din cauza contractării unui TBC pulmonar şi osos.

DESTINUL GENERALULUI KOSLINSKI

Generalul Gheorghe Em. Koslinski s-a născut la data de 20 mai 1889 în oraşul Galaţi, fiind fiul cel mai mare al viitorului contraamiral şi comandant al Marinei Române, Emanoil Koslinski (1853-1909). La data de 31 martie 1938 a fost înaintat la gradul de contraamiral şi a fost numit în funcţia de comandant al Diviziei de Dunăre. În perioada 17 octombrie 1940 – 27 ianuarie 1941, contraamiralul Gheorghe Em. Koslinski a îndeplinit funcţia de subsecretar de stat la Ministerul Apărării Naţionale pentru Marină, în guvernele conduse de mareşalul Ion Antonescu.

După preluarea puterii de către comunişti, viceamiralul Koslinski a fost arestat la data de 18 mai 1946 în Francez, de pe Sos. Jianu (Bd. Aviatorilor) de către o echipă condusă de comisarul Ştefan Bălăceanu din D.G.P. – Corpul Detectivilor. A fost eliberat la scurtă vreme. A fost considerat criminal de război, deoarece a făcut parte din guvernele conduse de mareşalul Ion Antonescu. Rearestat în anul 1948 de regimul comunist, a fost condamnat la doi ani închisoare. A murit la data de 30 aprilie 1950, în închisoarea Aiud.

A MURIT DE FOAME ÎN ÎNCHISOARE

După cum a povestit ulterior un general, care a fost coleg de închisoare cu amiralul Koslinski: „… bietul amiral Koslinski, un om blajin şi de o sensibilitate aproape feminină, a murit de foame în 1949 în închisoarea din Aiud. Bietul Kossu, cum i se spunea, ajunsese, din cauza imposibilităţii de a mânca arpacaşul ignobil ce ni se servea, într-un hal de slăbiciune groaznică. Cu mari eforturi sufleteşti, reuşise să-şi înfrâneze repulsiunea ce avea de a se prezenta în faţa medicului şi obţinuse astfel săptămânal câte o linguriţă de sirop tonic. Bietul Kossu slăbea din ce în ce mai mult şi atunci camarazii lui de celulă, revoltaţi de starea în care ajunsese, au reuşit să-l convingă să se ducă la viitoarea vizită medicală complet dezbrăcat, acoperit numai cu un macferlan. Pentru mai multă siguranţă, ca lucrurile să se desfăşoare aşa cum se plănuise, urma să fie însoţit de un camarad, căci altfel Kossu, cu delicateţea să sufletească, ar fi renunţat să execute hotărârea ce se luase.

Când, ajuns în faţa medicului care, cu nasul în registru, îl întrebă că de obicei ce are, Kossu, încurajat de camaradul său, nu a răspuns nimic, ci şi-a dezbrăcat macferlanul, rămânând în faţa medicului în pielea goală. Şi când surprins că nu a primit nici un răspuns, medicul a ridicat ochii din registru şi a văzut fantoma ce stătea în faţa sa, s-a speriat de halul de slăbiciune în care se afla Kossu şi s-a îndurat să-l bage în infirmerie. După zece zile, într-o seară, sărmanul meu camarad şi prieten, un om cu un suflet de o distincţiune fără seamă, stând de vorbă cu camarazii săi, s-a lăsat încet pe o parte şi a adormit pentru totdeauna pe un pat de scânduri în infirmeria închisorii de la Aiud.” (Sursa documentare: Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului şi Memoria Exilului Românesc).

Sunt numai câteva exemple, poate că nici cele mai semnificative, care au plătit scump iubirea lor faţă de ţară şi speranţa că, prin efortul şi sacrificiile lor, vor readuce în frontierele milenare, pământurile neamului.

LIVIU LEHLIANU

Un argeşean - ambasador de prestigiu şi scriitor talentat

Mihai EPURE, Dor de Sakura, Editura Destine, Bucureşti, 2016

Povestea a existat înainte de a fi povestită. Un glorios ofiţer român, colonelul George B., ataşatul militar al ţării noastre în Japonia, superb prin frumuseţe, cultură şi ţinută, se îndrăgosteşte de preafrumoasa Akiko-chan, din înalta societate niponă. Educaţia, cultura şi bunele maniere ale fiecăruia îi împiedică pe cei doi de ia o dezlănţuire sentimentală, aşa cum ne-am fi aşteptat. A merge pe drumul imposibilului şi a face posibilă o astfel de aventură romantică reprezintă un amestec de chin şi fericire. Mai ales că Akiko, numită şi Sacura, adică floare de cireş, era căsătorită cu un domn bogat şi întreprinzător, care, datorită unor carenţe biologice, nu putea determina procrearea unui copil. Probabil şi acesta a fost pretextul pentru împlinirea trupească dintre ofiţerul român şi Sacura, în urma căruia ea naşte un drăgălaş băiat, pe care-l creşte cu ajutorul unei mătuşi de-a sa.

Saburo Ueno, soţul legitim, nu declanşează un scandal public, care i-ar fi compromis, deopotrivă, pe toţi, răspândind însă zvonul că, în urma unui tratament, a devenit prolific, recunoscându-şi patern fiul. Nobleţea şi delicateţea sa măresc drama celor doi, care încearcă să se comporte la nivelul cerinţelor morale japoneze, motiv care le măreşte chinul şi le dirijează comportamentul în societate.

Apoi colonelul George B. este chemat în ţară şi înaintat în grad de general, ca o recunoaştere socială a meritelor sale diplomatice şi culturale evidente, revenind la Tokyo ca ambasador al României.

Aceasta este povestea, alunecând în limitele adevărului, pe care o desfăşoară sub privirile noastre domnul ambasador Mihai Epure, în reuşitul său roman "Dor de Sakura", unde cuvântul înainte: "Un roman exotic," este semnat de scriitorul Dumitru Augustin Doman, care afirmă: "Dor de Sakura" este însă şi un roman de dragoste. Dacă ar mai exista colecţia cu acest titlu de la Editura Eminescu, acolo putea să apară, acolo-i era locul. O poveste de dragoste în eternitatea iubirilor interzise, o poveste de dragoste interzisă, între diplomatul român şi Akiko-chan, cu părui ei negru ca de abanos, semănând cu figurina Amaterasu, zeiţa Soarelui Răsare, cea supranumită în roman Sakura" (p.11).

Dacă astfel decurge miezul de foc al luptei dintre pasiune şi moralitate, iar existenţa şi activitatea celor doi au fost adevărate, cunoscute din actele diplomatice şi culturale ale Japoniei şi României, ei bine, greutatea prezentării lor veridice tocmai în acesta constă: a înfăţişa faptele la înălţimea cerută de subiect - şi pot afirma că domnul Mihai Epure a reuşit pe deplin.

El însă nu s-a oprit doar la relatarea lor, ci a realizat un roman convingător şi plin de pasiune, cu puternice elemente sociale, diplomatice şi culturale.

De fapt, recentul ambasador al României la Tokyo, Mihai Epure, parcurge un teritoriu uneori asemănător cu cel al traseului generalului George B. şi scopul principal al naraţiunii sale nu a fost să se oprească doar la înfăţişarea unei iubiri imposibile, ci şi să urmeze traseul real al unui ofiţer de excepţie, care a intrat în conflict cu regele Carol al II-lea, datorită legăturii nefireşti (şi imorale) a acestuia cu Elena Lupescu, motiv pentru care este trimis, ca într-un fel de surghiun, ca ataşat militar în Japonia - un fel de îndepărtare mascată. Meritele sale însă, precum şi faima de mare colecţionar de obiecte rare de artă, talentul de scriitor şi comportamentul demn sunt atât de evidente încât înaintarea colonelului la grad de general se împlineşte de la sine.

Om de onoare, curajos şi corect, generalul George B. intră şi de data aceasta într-o disonanţă de prestanţă, cu Ion Antonescu, refuzând primirea unei funcţii în guvernul acestuia, pe motivul că nu se poate umili în faţa forţelor germane, care încearcă să ne subordoneze ţara.

Activitatea narată se desfăşoară în ultima parte a interbelicului şi în timpul Celui de al Doilea Război Mondial, când generalul român intră, la Tokyo, în conflict cu ambasadorul Germaniei, în dialogul despre ruperea unor teritorii româneşti de către ruşi şi maghiari, împotriva sa se organizează chiar o încercare nereuşită de atentat, apoi este transferat de către autorităţile române ca ambasador în China.

Într-un târziu, generalul George B. revine în Europa, cu dorinţa de-a se reîntoarce în patrie, dar noile autorităţi (de data aceasta comuniste) îi interzic să intre în ţară (la fel ca odinioară unui alt mare patriot român, Nicolae Bălcescu).

Astfel, generalul este trecut în umbră, îndepărtat de ţară şi de familie, se stabileşte la Nisa, unde îşi cumpără un apartament şi organizează un muzeu pentru numeroasa sa colecţie de artă asiatică, găsindu-şi sfârşitul doar alături de câţiva prieteni.

De fapt, e vorba de două romane, îmbinate într-un mod meşteşugit de talentatul prozator Mihai Epure: cel al unei iubiri interzise şi cel al unui erou exemplar, care a avut un destin nefericit, tocmai datorită calităţilor sale morale şi fizice deosebite.

Autorul dispune de resursele narative necesare împlinirii unei cărţi atât de complicate şi atrăgătoare. El cunoaşte bine, dintr-o activitate directă şi îndelungată, desfăşurată cu admiraţie şi pasiune, de aceea descrierile naturii, prezentarea unor localităţi urbane de excepţie, specificul culturii, şi limbajului japonez sunt reuşite şi autentice.

Mihai Epure analizează şi conflictele politice ale epocii respective, complexitatea relaţiilor diplomatice, cât mai aproape de realitate.

Ne impresionează presărarea, ici-acolo, a unor expresii japoneze, a unor citate din clasicii literaturii universale, precum şi poezii de dragoste ale celor doi protagonişti (traduse apoi în româneşte), într-un text expresiv şi bine conturat.

Deducem că evocarea generalului român George-san devine spiritul de credinţă al autorului:

„- Ascultă, George. Totul are o noimă în univers, iar Dumnezeu nu lasă nimic la voia întâmplării.

- Ce însemn eu în această imensitate ?

- Cred cu încăpăţânare că, odată, un român ca tine, iubitor de neam şi adevăr, hărăzit cu darul de a scrie, va ajunge în Japonia. Acolo, te va descoperi şi, fără îndoială, va şterge colbul uitării de pe destinul tău.

- Pentru a se întâmpla aşa ceva, ar trebui ca soarta lui să se asemene cu a mea, iar, din eternitate, spiritul meu să poată bate la fereastra sufletului său pribeag" (p. 207).

Cea ce s-a şi întâmplat prin tipărirea unei cărţi de vocaţie, de luptă şi de glorie, împletită cu filosofia şi cunoştinţele autorului - de fapt, oglindirea a două destine, care merg în aceeaşi direcţie.

Iată, într-adevăr, un roman reuşit, cum n-am mai citi de mult, de primă linie în raftul preferinţelor mele, pe care vi-l recomand cu sinceritate şi plăcere!

ION C. ŞTEFAN

A N U N Ţ

În **perioada vacanţei judecătoreşti 17 iulie – 04 septembrie 2017**, Biroul Arhivă şi Registratură al Tribunalului Argeş va fi deschis publicului în zilele de luni **şi marţi, între orele 08.00 – 10.00**, în aceste interval **putând fi depuse acţiuni, cereri şi documente cu privire la dosarele aflate pe rolul instanţei ori soluţionate, şi pot fi solicitate dosarele pentru studiu.**

În celelalte zile, acţiunile, cererile şi documentele cu privire la dosarele aflate pe rolul instanţei ori soluţionate, pot fi transmise instanţei prin: e-mail, fax, poştă.

Biroul apostile îşi va desfăşura activitatea între **orele 08.30 - 12.30 - primirea actelor**, şi **orele 14.00 – eliberare acte**, în spaţiul rezervat acestei activităţi, după cum urmează:

- în perioada **24 – 28 iulie 2017** – în fiecare zi;
- în perioada **14 – 18 august 2017** – în fiecare zi;

BIROUL DE INFORMARE ŞI RELAŢII PUBLICE

COMUNICAT DE PRESĂ

DIRECŢIA JUDEŢEANĂ DE STATISTICĂ ARGEŞ

Câştigul Salarial Mediu Brut pe Economie a fost în luna mai 2017 de 3288 lei

- În luna mai 2017, câştigul salarial mediu nominal brut a fost de 3288 lei, cu 0,1% mai mic decât în luna aprilie 2017.
- Câştigul salarial mediu nominal net a fost de 2363 lei, în scădere faţă de luna precedentă cu 3 lei (-0,1%).
- Valorile cele mai mari ale câştigului salarial mediu nominal net s-au înregistrat în activităţi de servicii în tehnologia informaţiei (inclusiv activităţi de servicii informatice) (5842 lei), iar cele mai mici în hoteluri şi restaurante (1376 lei). Comparativ cu luna mai a anului precedent, câştigul salarial mediu nominal net a crescut cu 14,5%. Indicele câştigului salarial real faţă de aceeaşi perioadă a anului precedent a fost de 113,8%.

Câştigul salarial în raport cu evoluţia preţurilor de consum

Indicele câştigului salarial real a fost de 99,6% pentru luna mai 2017 faţă de luna precedentă. Faţă de luna octombrie 1990, indicele câştigului salarial real a fost de 178,5%, cu 0,7 puncte procentuale mai mic faţă de cel înregistrat în luna aprilie 2017. În cursul anului se înregistrează fluctuaţii ale câştigului salarial determinate, în principal, de acordarea premiilor anuale şi a primelor de sărbători (decembrie, martie/aprilie). Acestea influenţează creşterile sau scăderile în funcţie de perioada în care sunt acordate, conducând, în cele din urmă, la estomparea fluctuaţiilor câştigului salarial lunar la nivelul întregului an.

ÎNTÂLNIRE DE SUFLET ÎN ORAŞUL DOMNESC

Cum ne-a obişnuit în fiecare lună, de data aceasta - miercuri 14 iunie 2017, ora 16,00, la Cercul Militar din ORAŞUL REGAL CURTEA DE ARGEŞ, a avut loc întâlnirea ,,GÂNDURI la ÎNCEPUT de SEARĂ”.

În fiecare lună, aici se lansează literatură de bună calitate, se poartă discuţii privind evenimente din istoria ţării. Inima acestor evenimente culturale sunt cei doi prieteni: Prof.Dr. GEORGE BACIU ,redactor-şef la revista PIETRELE DOAMNEI şi Col.(r) LAURENŢIU DOMNIŞORU, Preşedintele Filialei JudeţeneArgeş POSADA a Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere.

Programul a fost presărat cu momente folclorice şi dansuri de societate, pregătite de prof. Ion Gârtonea şi elevii săi.

În 14 Iunie a.c. dl.ing. CONSTANTIN AGRICOLA MIU - epigramist de excepţie, a avut lansarea cărţii ,,COPIII DE PE BULEVARDUL CU TEI”.

În acest roman, autorul "îndulceşte" povestea dintre argeşeni şi câmpulungeni, încercând să găsească soluţia salvatoare, aceea a capitalei istorico-milenare de la CURTEA de ARGEŞ şi a capitalei comerciale de la CÂMPULUNG.

Distinsa prof. Florica Popa, ne-a prezentat cartea, punând accent pe vârsta copilului de altădată - cel în pantaloni scurţi, respectiv TINEL - pentru colegii de şcoală, astăzi distinsul scriitor Constantin Agricola Miu.

Bătrânul ,,Bulevard cu tei”, relicvă a istoriei trecute, a oraşului nostru încărcat de parfumul "domnilor şi domniţelor de odinioară"... ne spune autorul.

Tot atunci, a avut loc lansarea revistei ACIDava nr. 13-14 - 2017, editată de Clubul Umoriştilor Musceleni din cadrul Casei de Cultură "Tudor Muşatescu" din Câmpulung - redactor şef - acelaşi neobosit Constantin Agricola Miu. Revistă întradevăr ... acidă.

La punctul trei al serii intitulat: "Surprize cu... miros de tei!"- d-na prof. Maria Chirtoacă a fost magnifică. Ne-a recitat vreme de 40-45 minute din versurile nemuritoare ale MARELUI şi INEGALABILULUI MIHAIL EMINESCU. Era firesc. Au trecut 128 de ani de "nemurire".

Invitaţii au fost pe măsură : Iubitorii de cultură!

Îmi cer scuze, dar nu pot da nume, pe motiv că ar trebui să înşir peste 70 de profesori, OAMENI de toate profesiile şi din toate părţile ARGEŞULUI MILENAR.

Vă mulţumesc, că existaţi!

NUŞA CANTEMIR

SĂ SE ŞTIE!!! date istorice din ...împrejurimi de Prof. Ion Coja

Foarte adevărat, cu un amendament: ultimul rege din dinastia arpadiană, a decedat la 300 ani după regele Ştefan (la 1300). Din 1300, până în 1527, au fost numai regi străini, ce nu aveau nici o legătură cu ungurii.

Numele de "Ungaria" derivă din turcă şi înseamnă "10 săgeţi", adică numărul triburilor turcice venite în Panonia: 3 triburi de turci Cabari (proveniti din Khazari- popoare turcice care au adoptat iudaismul), 6 triburi de populaţii turcice, care au format baza ungurilor (dintre care cel mai puternic era tribul maghiarilor) şi un trib de Baschiri, de la care deriva şi cuvântul "Bozgor"(baschir, boschir, boscor) din care s-a format în română verbul "a boscorodi-a vorbi neînţeles".

SĂ SE ŞTIE!!! Ungaria Mare nu a existat! Să afle şi TOKES!!!

Este scornită de minţile înfierbântate care confundă realitatea cu visurile deşarte de mărire!

Ungaria aşa zis Mare a fost un artificiu administrativ, o găselniţă birocratică, a unui funcţionar oarecare, numit Buest, decizie luată în 1867, de azi pe mâine, într-un birou, în urma unor intrigi şi aranjamente de culise.

Ungaria aşa zis Mare nu a fost o realitate istorică, împlinită printr-un eveniment de anvergură. Nici vorbă să se compare cu procesul prin care s-a ajuns la constituirea României Mari, proces care are la temelia sa jertfa a, sute de mii de români!

Prin jertfă se consolidează tot ce este trainic în istorie. Unde este jertfa ungurească la 1867?! Unde a fost jertfa ungurească atunci când, după un veac şi jumătate de ocupaţie turcească totală, Budapesta este eliberată de armatele imperiale austriece?

Să le aducem aminte celor care calomniază România cu atâta pasiune, faptul ruşinos, penibil, jenant, de care ne-am ferit să facem caz, că în armata care i-a alungat pe otomani din Budapesta şi din Ungaria, nu a existat niciun combatant ungur!

Repet: când turcii, care transformaseră Ungaria în paşalâc, au fost alungaţi de armatele unei puteri europene, creştine, în acea armată nu a fost niciun ungur care să fi ridicat sabia pentru gloria, liberatea sau demnitatea maghiară! Nici unul! La fel cum, în cele aproape două secole de ocupaţie turcească, nu s-a înregistrat niciun moment de rezistenţă, de opoziţie ungurească la ocupaţia musulmană.

Nota bene: principatul medieval ungar, creaţie a Bisericii Catolice, nu a avut o omogenitate etnică comparabilă cu a principatelor româneşti, între care includ şi Transilvania.

Nu întâmplător regii Ungariei de origine maghiară îi numeri pe degete, într-o jumătate de mileniu! Asta până la Mohaci, în 1527, când statul ungar dispare. Dispare Ungaria, dar nu şi Transilvania, care continuă să existe!

De ce nu dispare şi principatul Transilvania odată cu Ungaria, la 1527?

Simplu de ce: pentru toată lumea, pentru toate cancelariile din acea vreme, Ungaria şi Transilvania erau lucruri diferite, entităţi complet separate, care nu puteau fi gândite împreună! Dimpotrivă, în linii mari, Transilvania se afla în aceeaşi situaţie cu Moldova şi Ţara Românească, fiind toate trei părtaşe în mod firesc la aceeaşi istorie, la acelaşi model de organizare politică.

Insistenţa cu care ne atacă detractorii maghiari ne obligă la gestul cel mai firesc: comparaţia între cel calomniat şi calomniator! Foarte uşor şi la îndemâna oricui este să constate că oportunismul şi lipsa de demnitate este mult mai prezentă la liderii maghiari, decât la cei care ne-au condus şi reprezentat pe noi!

S-o spunem pe şleau şi pe înţelesul omului de rând: momentele în care să-ţi fie ruşine de tine că eşti maghiar sunt mult mai numeroase şi mai jenante decât cele care i-ar îndreptăţi cât de cât pe români să trăiască acest sentiment dureros.

Nu mai intrăm acum în detalii, dar aceste detalii de urgenţă trebuie adunate de istoricii specialişti şi puse pe tapet, căci numai aşa vom închide gura celor care şi-au făcut o meserie din a calomnia tot ce este românesc!

Ţinem totuşi să punem o întrebare pentru bravii noştri detractori maghiari, mai activi ca de obicei în preajma zilei de 1 Decembrie: câţi sunt românii care au făcut istorie pentru Budapesta, şi câţi sunt maghiarii care au marcat istoria pentru români? Câţi sunt românii al căror nume a fost maghiarizat şi se fălesc azi cu ei toţi maghiarii, şi câţi sunt maghiarii cu nume românizat?.

Să mi se ierte simplicitatea, aproape penibilă, a demersului pe care îl propun! Dar nu avem încotro şi trebuie să ne coborâm la nivelul cerebral al celor care ne agresează, agasanţi şi insistenţi cu orice ocazie!

Să vorbim aşadar pe înţelesul minţii lor, împuţinată de ură şi năluciri deşarte!

Avem nevoie, zic, de aceste două liste, riguros alcătuite, ca să le facem publice şi să tranşăm o dată şi pentru totdeauna disputa artificială, nefirească, la care suntem obligaţi să participăm, oricât de neserioasă ni se pare nouă, românilor.

Pentru cei ce vor face această operaţiune, de listare a românilor care împodobesc Pantheonul unguresc, le recomandăm să verifice situaţia din satul Buia, unde s-au născut cei doi mari matematicieni Farkas şi Janos Bolyai.

Am prieten un istoric din Sibiu, care mi-a demonstrat că tatăl, Farkas din Buia, scris Bolyai, era român, că tot satul Buia era românesc pe la 1800, iar numele de botez Farkas, adică Lupu, este un bine cunoscut nume de botez tipic românesc, larg răspândit la românii din Ardeal, din Maramureş!

Din păcate acel coleg se teme pentru persoana lui şi pentru familie să-şi susţină ipoteza, adevărul!.

Să-l ajutăm noi, dacă nu pe domnul istoric, atunci măcar pe domnul Adevăr să iasă în lume teafăr, întreg, nemăsluit!

Acelaşi exerciţiu nu ar strica să-l facem şi cu ceilalţi vecini, întrebându-ne câţi ucrainieni, ruşi, bulgari, sârbi sau greci au scris pagini de istorie românească, şi câţi români i-au fericit pe vecinii noştri şi ar binemerita nu numai un cuvânt de recunoştinţă din partea acestora!. Dar ar merita ca în toate aceste ţări, în Grecia, în Bulgaria, în Serbia, în Ucraina, în Ungaria, să înceteze prigoana împotriva celor ce simt româneşte şi se consideră români!

Oare cât vom mai tolera persecutarea şi marginalizarea românilor?

Fără a face auzit măcar protestul nostru, al românilor din România, care nu riscăm nimic demascând neruşinarea guvernanţilor vecini, a guvernanţilor noştri, complet surzi la suferinţa românilor din ţările vecine?!

Pentru acei unguri care nu mai ostenesc blamându-i pe români în toate felurile, să le reamintim: la Trianon, în 1920, s-a decis creare statului Ungaria!

Budapesta nu mai fusese capitala unui stat adevărat, suveran, încă din 1527, după dezastrul de la Mohaci. Abia după 400 de ani, la Trianon, a apărut din nou un stat ungar. De data asta, pentru prima oară în istoria lor, ungurii erau majoritari în propria ţară. Iar statul ungar era, pentru prima oară, un stat naţional! Comunitatea internaţională le-a făcut ungurilor acest dar, iar ei, maghiarii, consideră că atunci, la Trianon, s-a produs cel mai mare dezastru din istoria lor!

Care e logica acestor resentimente?

Cum puteţi deplânge la nesfârşit dispariţia graniţelor care aparţineau altora, adică habsburgilor?! Nicidecum maghiarimii! Nu vă deranjează ridicolul situaţiei?!

Până la Trianon, vreme de 400 de ani, ungurii au trăit sub guvernarea şi administrarea altora, ba a turcilor, ba a austriecilor. Abia după Trianon, ungurii s-au trezit fără stăpân, liberi să se guverneze cum vor! Şi ştiţi dumneavoastră, fraţi maghiari, care a fost prima iniţiativă a politicienilor dumneavoastră de atunci, a liderilor de la Budapesta?

Care a fost primul lor gând de autoguvernare maghiară, suverană şi independentă pentru prima oară după 400 de ani?

Nu ştiţi, căci este tare jenant ce a decis, de capul ei, clasa politică din Ungaria!

Au decis să trimită şi au şi trimis la Bucureşti o delegaţie, de trei conţi maghiari, care i-au propus regelui Ferdinand şi lui Ionel Brătianu ca Ungaria să se lipească la România, într-un stat dualist, după modelul dualismului austro-ungar instituit în 1867!. Nici mai mult, nici mai puţin!

Aşadar instituirea unui dualism româno-ungar a fost proiectul politic cel mai dorit, speranţa cea mare a politicienilor maghiari!.

Lipsiţi de exerciţiul guvernării, al libertăţii, fruntaşilor unguri le-a fost teamă de riscurile şi provocările la care te supune suveranitatea. S-au simţit singuri şi neajutoraţi, neasistaţi! Nu ştiau încotro s-o apuce!

Cam la fel cum au reacţionat ţiganii noştri când au fost eliberaţi din aşa zisa robie: s-au trezit şi ei dintr-odată neasistaţi şi s-au întors pe capul boierului român să afle cu ce l-au supărat şi să ceară să rămână mai departe sub pulpana sa!

Unde era dispreţul politicienilor maghiari faţă de tot ce este românesc atunci când au venit la Bucureşti cu căciula în mână cerşindu-ne întovărăşirea?!

Unde era dorul de libertate şi neatârnare care animă, se zice, întreaga istorie a cavalerilor maghiari?!.

Prin ce impuneau românii în faţa vecinilor maghiari ? Prin faptul evident că în această parte a Europei, a lumii, statul cel mai vechi şi mai stabil, cu o continuitate neîntreruptă de peste 600 de ani, era statul român.

Nici în toată Europa nu găseşti multe popoare care s-au învrednicit de o asemena performanţă politică!

Semn de cuminţenie şi de înţelepciune atât la nivelul domnilor, cât şi la nivelul omului de rând de la talpa Ţării!

Nu întâmplător românii se numără şi printre cele numai câteva popoare din Europa care au fost în stare să elaboreze un cod juridic propriu, vestitul Jus Valachicum

Da, oameni buni, aşa s-au petrecut lucrurile după Trianon!

A fost un moment jenant pentru bieţii unguri, iar guvernanţii şi mai apoi istoricii români, ca nişte veritabili domni, ca nişte adevăraţi boieri, ca nişte buni vecini, ca nişte oameni adevăraţi, ne-am abţinut să-l popularizăm, să-l mediatizăm şi să-lnz, ori, ferit-a Sfântul, să facem haz! Căci comentariul, oricare ar fi fost, nu putea fi decât unul complet defavorabil neprietenilor noştri! Şi poate că aşa ar trebui să procedăm şi în continuare! Să facem uitate asemenea momente de slăbiciune ale Celuilalt!

Din păcate, abnegaţia ungurească sistematică, instituţionalizat ă, de a lovi şi calomnia tot ce este românesc, ne obligă să părăsim îndătinata noastră atitudine de a-i lăsa pe neprieteni în plata Domnului. Bunătatea noastră şi bunul nostru simţ sunt considerate slăbiciune, prostie chiar!

E timpul ca această impertinenţă să capete răspunsul cuvenit, iar cei fără ruşine să fie obrăzniciţi şi puşi cu nasul la perete, să nu şi-l mai ridice aşa de sus fără niciun temei!

Dacă nu se găsesc maghiarii de bun simţ care să-i tragă de mânecă pe conaţionalii lor mai zănateci sau nu îndrăznesc, să ne ocupăm noi, românii, de această trebuşoara Avem nevoie, aşadar, de o strategie bine pusă la punct prin care să contracarăm eforturile sistematice ale celor care, cu fel şi fel de minciuni, ne calomniază şi ne sabotează cu orice ocazie!

Noi nu avem nevoie de minciuni, de alte calomnii ca să le răspundem, ci avem de partea noastră adevărul şi nu mai putem întârzia cu punerea în funcţiune a acestei arme teribile: ADEVĂRUL!

Şi adevărul este de partea noastră în cele mai multe cazuri!

Numai detractorii noştri au motive să se teamă de adevăr!

Numai că trebuie să avem grijă mare: Dumnezeu, oricât ne-ar iubi, nu ne bagă şi în traistă!. Ne-a iubit Dumnezeu atunci, la Alba Iulia, şi a vegheat Sfântul Duh la opera care se finaliza în acea zi de neuitat. Dar acel final fericit se împlinea prin fapte de vitejie şi de dăruire apostolică a cărturarilor noştri, şi datorită jertfei româneşti din acei ani teribili ai Marelui Război.

1 Decembrie s-a împlinit prin voia Domnului, dar nu ne-a picat din cer!

Tuturor românilor aşadar, pentru fiecare român în parte şi pentru întreg Neamul nostru cel românesc, inima şi fruntea sus! Avem de ce!

PROF. UNIV. DR. ION COJA

Este cancerul boala secolului?

Cancerul nu e o boală - este o reacţie disperată a organismului

Destăinuiri

Astfel înarmat cu o sumedenie de cunoştinţe noi, m-am grăbit să le pun în practică. Am scos definitiv din alimentaţie lactatele şi carnea roşie, am trecut pe peşte oceanic şi mi-am procurat alge din nişte culturi experimentale. Am băut în fiecare zi suc de varză, mi-am stors şi două cepe mari, iar usturoiul îl pisam şi îl mâncam cu peşte oceanic. Mi-am administrat MSM în doză triplă faţă de cea indicată pe cutie şi mi-am întărit sistemul imunitar cu colostru. Am luat glutamină, am încercat yucca - vă amintiţi că a fost o asemenea modă - şi tot ce pot spune este că nu mi-a făcut nici rău, dar nici bine. Nu ştiam aproape nimic despre Coenzima Q10. Acum ştiu că ea are o însemnătate vitală pentru mitocondrii (micile uzine energetice din interiorul celulelor) şi, fiindcă producţia proprie a organismului scade abrupt, începând de la 30 de ani, la femei, şi 35 de ani, la bărbaţi, trebuie suplimentată zilnic, pe cale orală. Necesarul luat în considerare la data aceea era de 15-30 de miligrame pe zi, respectiv 200-300 de miligrame în cancer. Eu m-am decis imediat pentru 300 de miligrame. Zis şi făcut. După o vreme, însă, am început să am o senzaţie ciudată. Îmi pulsa ficatul, ca şi cum un pitic s-ar fi strecurat acolo şi ar fi lucrat de zor, bătând cu un ciocan. M-am sfătuit cu o prietenă farmacistă. Ea mi-a explicat că se produce o dezintoxicare bruscă, din care cauză s-ar putea să am şi dureri de cap. Chiar aşa a şi fost. Bun, mi-am spus, dacă am multe toxine acumulate în ficat, trebuie să le dau afară. Cum fac să-mi curăţ ficatul? Discutând întâmplător cu fosta soţie a unui boxer, ea mi-a vorbit despre metoda clasică, aceea cu ulei de măsline, zeamă de lămâie şi sare amară. Boxerii din America Latină şi din fostul bloc sovietic o foloseau în mod obişnuit, pentru a-şi goli complet colecistul, înainte de meci, ca să fie mai puţin sensibili la lovituri. Doamna a mai precizat că procedura trebuie aplicată de două ori, la interval de două săptămâni. Aşa am făcut - şi m-am îngrozit de ce a ieşit din mine. Totuşi, asta a fost nimica toată faţă de ceea ce avea să mi se întâmple mai târziu.

....

Interviu cu un fost bolnav

- Aşa s-a încheiat un parcurs de zece ani. Privind în urmă la teribila dvs. experienţă de viaţă, aţi tras nişte concluzii care ar putea fi de folos şi altora?

- Când ţi se spune că ai cancer, prima reacţie e negarea. Speri într-o confuzie, într-o eroare medicală. Urmează apoi faza revoltei. Te întrebi: "De ce eu?". Pentru ca întrebarea să fie utilă, trebuie să-i schimbi sensul: "Ce greşeli am comis eu, care m-au adus unde sunt acum?". Cancerul nu e o boală, astăzi sunt ferm convins de asta. Este o reacţie disperată a organismului, care caută o cale de a rezista la toxinele introduse de noi, voluntar sau involuntar.

- Aşadar, care ar fi măsurile urgente de luat?

- În primul rând, identificarea toxinelor şi stoparea intrării lor în organism. Poate fi vorba de vapori toxici, de exemplu mercur, etilenă, benzen sau de o simplă poluare a mediului, de calitatea ne-corespunzătoare a apei, dar şi de o hidratare insuficientă, care, la rândul ei, are efecte distructive. Noi avem nevoie zilnic de 35 mililitri pe kilogram-corp, cea mai bună din punct de vedere fiziologic fiind apa la temperatura camerei, sorbită cu înghiţituri mici. Iar dimineaţa, îndată după trezire, se recomandă jumătate de litru de apă alcalină, băută nu pentru hidratare, ci dată pe gât dintr-o dată, tocmai ca să se ducă să spele toate toxinele acumulate peste noapte. Apoi, bineînţeles, sunt de evitat substanţele nocive pe care le ingerăm odată cu hrana. Conservanţii acţionează la fel ca antibioticele, omoară tot ce e viu şi vor face acelaşi lucru în corpul nostru. După zahăr, cel mai toxic aliment este laptele, deoarece componenta sa proteică de bază, anume cazeinatul de calciu, nu poate fi procesată de organismul uman, care nu dispune de enzimele necesare. Lactatele ar trebui excluse total din alimentaţie. Pare o afirmaţie hazardată, însă ne vom convinge de adevărul ei, dacă aruncăm o privire pe statistici. În Europa, cele mai mari consumatoare de lactate sunt ţările nordice. Unde credeţi că se înregistrează numărul maxim de cancere de colon? Evident, tot acolo. După ce am stopat toxinele, trebuie să eliberăm căile de evacuare a lor, curăţind principalele organe şi sisteme participante la procesele de excreţie: ficatul şi colecistul, rinichii, pielea. Curăţirea nu se face con-comitent, ci pe rând, într-o anumită ordine, în funcţie de priorităţile stabilite de un terapeut. Important este şi drenajul limfatic, realizat prin masaj, fiindcă limfa transportă toxinele, ca şi celulele canceroase. După aceea, trecem la alcalinizarea organismului pentru că, aşa cum ştim deja, celula malignă supravieţuieşte numai într-un mediu acid. Reducem la minimum alimentele acidifiante, în special carnea, şi luăm Mumio, Coenzima Q10; şi legumele verzi, care conţin cloro-filă, ajută la oxigenarea celulară. Când am făcut toate acestea, celulele canceroase încep să moară şi să se elimine, strat după strat.

O schiţă de meniu sănătos

- Ne-aţi descris ce se petrece în planul fizic. Vorbiţi-ne puţin şi despre modul cum intervine psihicul în mecanismele însănătoşirii.

- Prima condiţie a vindecării este ca bolnavul să şi-o dorească într-adevăr. S-ar zice că oricine vrea să fie sănătos, dar nu-i aşa. Să luăm exemplul unui om care trăieşte într-o atmosferă tensionată acasă. Are parte zilnic de reproşuri, certuri, insulte. Dar când se îmbolnăveşte, toată familia se adună în jurul lui, ca să-l îngrijească. Poate chiar fără să conştientizeze, el va refuza să renunţe la starea de boală, pentru că numai datorită ei i se oferă atenţie şi afecţiune. A doua condiţie este să descifrezi mesajul bolii - fiindcă ea vine să te înveţe ceva. În cazul meu, pe lângă alimentaţia greşită, sportul de mare performanţă, făcut aiurea, producea acidoză. De ce să muncească cineva, ca să ajungă la o greutate de 130 de kilograme, că doar nu-i foloseşte la nimic? Asta e numai trufie. Prin urmare, modestia a fost lecţia mea şi trebuia să mi-o însuşesc. Iar în final, după ce ai înţeles lecţia şi ai tras concluziile, trebuie să te desparţi de boală, aşa cum am făcut eu, atunci când am aruncat documentele medicale. Alegi să-i întorci spatele, o laşi în urmă definitiv şi porneşti cu toată fiinţa spre viitor.

- În încheiere, v-aş ruga să ne daţi câteva sfaturi de nutriţie. Pe scurt: cum ar trebui să arate meniul nostru zilnic?

- Ar trebui să răspundă nevoilor reale ale organismului - ceea ce în prezent nu se prea întâmplă. Di-mineaţa, noi avem enzime specifice pentru grăsimi, organismul produce lipază, prin urmare trebuie să mâncăm oleaginoase. Dimineaţa, daţi-le prin blender Puneţi de seara în apă două linguri de se-minţe de susan, două de in (bărbaţii vor înlocui inul cu dovleacul) şi până la şase nuci. împreună cu o banană, un măr curăţat de coajă, un kiwi, eventual nişte bucăţi de ananas şi papaya. Dacă adăugaţi la acest amestec două linguri de miere (preferabil de mană), o linguriţă rasă de scorţişoară şi radeţi deasupra două pătrăţele de ciocolată amăruie, aţi obţinut un mic dejun princiar. La prânz, avem alte enzime - protează - deci e nevoie de proteine. Vegetarienii se vor orienta singuri, pentru ceilalţi repet avertismentul legat de lactate: renunţaţi la ele. În schimb, oul conţine tot ce este necesar construirii unui viitor organism. Creatorul n-a pus nimic toxic acolo. Nu exageraţi cu carnea, iar între puiul de crescătorie, îndopat cu hormoni, şi porc, v-aş îndemna să alegeţi varianta a doua: o bucată de muşchi, nu mai mare de 110-115 grame - şi nu cu cartofi prăjiţi, ci cu o salată. Între masa de prânz şi cea de seară, neapărat beţi 100 ml de zeamă de varză sau borş. Seara, putem procesa carbohidraţii din legume. Câteva precizări şi aici: ţelina şi albitura sunt bune, dar nu mai des decât o dată pe săptămână (conţin nitrozamină, care în corpul nostru se transformă în nitriţi, apoi în nitraţi). Zilnic să nu vă lipsească o ceapă mică, doi căţei de usturoi şi 150 g de crucifere, adică varză, conopidă sau broccoli. Iar cardiacii să aibă grijă să mănânce mereu ridichi, inclusiv în sezonul rece.

În ziua de azi, din pricina chimizării, aproape că nu mai există enzime în sol. De aceea, eu recomand răşina Mumio, care conţine peste 60 de enzime, un procent substanţial (minimum 15%) revenind acidului fulvic, numit de unii autori "enzima-miracol", şi mai recomand Redigest - două comprimate la prânz şi două la cină - însă nu pentru digestie, ci pentru curăţarea rinichilor. O colegă a fratelui meu avea o piatră de 6 cm la rinichi şi trebuia operată, aşa că am pus-o în legătură cu un urolog foarte bun, care vine la noi, la club. Printr-un concurs de împrejurări, operaţia s-a amânat cu o lună, timp în care medicul a sfătuit-o să-şi regleze tranzitul intestinal. Ea a luat o doză mare de Redigest şi, când i s-a repetat ecografia pentru localizarea exactă a pietrei, s-a văzut că nu mai rămăsese din ea decât un sfert. De atunci, urologul nostru îşi tratează toţi pacienţii cu Redigest şi îi operează numai pe cei la care nu dă rezultate cura.

- S-ar spune că întâmplarea v-a dat o mână de ajutor.

- Într-adevăr. De multe ori mi s-au oferit, parcă în dar, soluţii pe care nu le căutasem. De aceea şi eu mă simt dator să le transmit mai departe. Ca să-i ajut pe alţii să nu sufere.

ADRIANA ROTARU

UMOR LA REFLECTOR

* mă întreb, noi, ăştia mai leneşi... mergem în Rai sau vine cineva după noi?

* Dacă ți se pare că patria ta te ignoră, încearcă, măcar o dată, să nu plăteşti taxele...

* Că trece tinerețea, nu-i mare scofală... Problema e că trece şi bătrânețea.

* Căsătoria - singurul joc de noroc binecuvântat de biserică!

* Dacă este a patra zi la rând când n-ai chef de muncă, înseamnă că mâine este vineri.

* Dacă băiatul cu care ai ieşit la prima întâlnire a memorat culoarea ochilor tăi, înseamnă că ai sânii prea mici!

* Să nu faci nimic e tare greu... Nu ştii când trebuie să te opreşti!!!

* Beți suc de fructe! Sucul de fructe înseamnă energie. Energia înseamnă sport. Sportul înseamnă putere. Puterea înseamnă bani. Banii înseamnă femei. Femeia înseamnă necazuri... Mai bine beți apă.

* A te mărita cu un bărbat divorțat este o datorie ecologică. Într-o lume în care sunt mai multe femei decât bărbați, bărbații trebuie neapărat folosiți de mai multe ori...

* Nu lua viața prea în serios! Oricum, nu scapi teafăr din ea.

* Nu faceți aceeaşi greseală de două ori, sunt atât de multe greşeli noi de făcut!

*Până acum eram sărac, dar mi-am cumpărat un dicționar de sinonime şi acum sunt nevoiaş, sărman, oropsit şi necăjit.

*- Azi mi-am făcut CV-ul, l-am scris, l-am redactat, apoi m-a buşit plânsul.
- De ce?!
- E păcat să trimiți un asemenea om la muncă.

*M-am cazat o noapte la hotelul ăsta de cinci stele, lux ce mai.....Vă spun, prosoapele erau atât de groase că abia am reuşit să închid valiza!!

Rubrica de sănătate

Anemia - cauze şi simptome

Prevenirea anemiei şi faptul de a avea nu număr corespunzător de hematii în corp necesită cooperarea eficientă dintre rinichi, măduva spinării şi nutrienții organici aflați în trup. Dacă ceva este în neregulă cu unul dintre elementele acestui sistem, apare anemia.

Anemia în sine este mai degrabă un semn al unei boli decât o afecțiune propiu-zisă. De cele mai multe ori, anemia este considerată de către medici fie cronică, fie acută. Cea cronică survine după un timp relativ lung, în vreme ce anemia acută se declanşează brusc. Numai doctorul de specialitate poate aprecia în ce măsură anemia de care suferiți este de un tip sau altul.

Hematiile trăiesc în medie 100 de zile, astfel că organismul este veşnic pus în situația de a înlocui globulele roşii care mor, cu altele noi. În cazul adulților, hematiile se sintetizează la nivelul măduvei spinării. De aceea, primele investigații care se fac, vizează cauza anemiei. Ei încearcă să determine dacă este vorba de o hemoragie sau de o tulburare a procesului de sintetizare a hematiilor din măduva. Anemia apare atât la tineri cât şi la vârstnici, însă cei cu vârsta avansată tind să fie mai des afectați în comparație cu restul persoanelor.

Anemia - cauze

Există multe afecțiuni care cauzează anemia. Dintre acestea, amintim: sângerări externe (hemoragii) cauzate de menstră, răni sau ulcer; deficitul de fier (măduva spinării necesită fier pentru a sintetiza hematii); bolile cronice (orice astfel de boală poate duce la apariția anemiei); boli renale (rinichii oferă suport vital măduvei spinării în procesul de creare a hematiilor); sarcina (acumularea de apă şi lichide din timpul sarcinii diluează cantitatea de globule roşii din sange); nutriție deficitară (vitaminele şi mineralele sunt vitale pentru sintetizarea hematiilor); alcoolismul (implică scăderea numărului de vitamine şi minerale). Alte cauze, mai puțin comune sunt: bolile hepatice, afecțiuni care implică sângerări, talasemia, infecțiile, cancerul, artita, deficitul de enzime, toxinele sau afecțiunile ereditare.

Simptomele anemiei

Sunt numeroase, tocmai din pricina privațiunii de oxigen care se înregistrează la nivelul întregului organism. Există o relație de interdependență, aşa cum spuneam mai sus, între numărul hematiilor şi cantitatea de oxigen care intră în trup. Astfel, dacă există afecțiuni ale cordului, acestea au toate şansele să se agraveze din cauza anemiei. Natura severității anemiei este determinată de natura în care se resimt simptomele.

Simptome de anemie: - oboseala, tulburări de respirație, dureri în piept, dureri abdominale, scădere în greutate, slăbiciune, amețeală şi leşin, mai ales în poziție verticală.

Poliţia în acţiune

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

În ultimele 24 de ore, polițiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş şi cei ai structurilor municipale şi orăşeneşti de poliție rutieră au continuat acțiunile pentru prevenirea evenimentelor rutiere, precum şi pentru conştientizarea conducătorilor auto cu privire la riscurile la care se expun şi îi expun pe ceilalți participanți la trafic prin nerespectarea regulilor de circulație.

Ca urmare a abaterilor constatate, au fost aplicate 140 de sancțiuni contravenționale în valoare totală de 50.400 de lei şi au fost reținute în vederea suspendării dreptului de circulație 22 permise de conducere şi au fost retrase 22 de certificate de înmatriculare.

Cercetări finalizate de poliţişti

În data de 12 iulie a.c., polițiştii Secției de Poliție Rurală Bascov au finalizat cercetările într-un dosar penal întocmit sub aspectul săvârşirii infracțiunii de distrugere.

Din cercetări polițiştii au stabilit că, în data de 24 mai a.c., trei minori, unul în vârstă de 16 ani din comuna Budeasa şi doi în vârstă de 17 ani, din Județul Olt, ar fi înțepat anvelopele şi ar fi degdadat vopseaua de la 13 autoturisme parcate pe raza comunei Budeasa.

Dosarul a fost înaintat către Parchetul de pe lângă Judecătoria Piteşti cu propunere de trimitere în judecată.

Depistat conducând fără drept

Polițiştii din cadrul Poliției Oraşului Mioveni l-au depistat pe L.I., de 57 de ani, din comuna Corbeni, județul Argeş, care conducea un autoturism pe raza oraşului Mioveni, având dreptul de a conduce autovehicule anulat.

Din verificări polițiştii au stabilit că bărbatul deținea un permis de conducere eliberat de autoritățile ungare, anulat ulterior de autoritatea emitentă, fiind obținut prin preschimbarea unui permis de conducere fals.

În cauză a fost intocmit dosar penal conform art. 335 şi art. 323 Codul Penal.

Conducea fără drept

Polițiştii din cadrul Poliției Oraşului Ştefăneşti l-au depistat pe A.C., de 28 de ani, din Piteşti, care conducea un ATV neînmatriculat pe digul barajului Valea Mare Ştefăneti – Mărăcineni, având dreptul de circulație suspendat.

În cauză a fost întocmit dosar de cercetare penală conform art. 334 şi 335 din Codul Penal.

Conduceau sub influenţa băuturilor alcoolice

* Polițiştii Biroului Rutier Piteşti l-au depistat pe P.A., de 18 ani, din municipiul Piteşti, care conducea un autoturism, fără a poseda permis de conducere şi aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 335 din Codul Penal.

* Polițiştii Serviciului Rutier Argeş l-au depistat pe I.B., de 38 de ani, din Piteşti, care conducea un autoturism pe str. Pescarilor, din municipiul Piteşti, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

În cauză s-a intocmit dosar penal conform art. 336 din Codul Penal.

Ştiri de ultimă oră

* Ministrul rus de Externe: Guvernul Rusiei este flatat de faptul că cele mai multe servicii de informații străine cred că Rusia are capacitatea de a influența soarta lumii.

* Franța şi Germania vor dezvolta un nou avion de vânătoare european. Aparatul ar urma să înlocuiască Eurofighter Typhoon şi Dassault Rafale

* ATAC TERORIST la Muntele Templului din Ierusalim. Doi polițişti israelieni au decedat. Rugăciunile au fost anulate din cauza atacului Donald Trump, despre o posibilă invitație la Casa Albă pentru Vladimir Putin: ”Nu cred că acum este momentul potrivit”

* Preşedintele Serbiei face presiuni asupra UE, pentru obținerea calendarului de aderare: "Tot ce dorim este să ne arate respect"

Maria Tănase - cea mai mare cântăreaţă a tuturor timpurilor

Maria Tănase (n. 25 septembrie 1913, Bucureşti - d. 22 iunie 1963, Bucureşti) a fost o interpretă română de muzică populară, uşoară, lăutărească, romanțe şi teatru de revistă. A fost supranumită Pasărea măiastră de către Nicolae Iorga în anul 1938.

S-a născut în mahalaua Cărămidarilor din Bucureşti, fiind al treilea copil al Anei Munteanu, originară din comuna Cârța, județul Sibiu (ara Făgăraşului) şi al florarului Ion Coandă Tănase (1877-1958), din satul Mierea-Birnici, jud. Dolj (azi Mierea, com. Cruşeț, jud. Gorj), de pe valea Amaradiei. A avut o soră şi un frate: Aurica (n. 1910) şi François (zis Franz, n. 1911).

În mai 1934 se angajează la Teatrul „Cărăbuş". Pe 2 iunie debutează în revista Cărăbuş-Express (a lui N. Kirițescu) cu pseudonimul Mary Atanasiu, ales de Constantin Tănase. În acelaşi an imprimă Mansarda (romanță de Nello Manzatti) la casa de discuri „Lifa Record", aceasta fiind prima imprimare a artistei.

În vara anului 1937 imprimă primele cântece populare la casa de discuri „Columbia", sub supravegherea etnomuzicologilor Constantin Brăiloiu şi Harry Brauner, primele două fiind Cine iubeşte şi lasă şi M-am jurat de mii de ori, pe care le-a imprimat cu acompaniamentul tarafului Costică Vraciu din Gorj.

Data de 20 februarie 1938 reprezintă debutul radiofonic al artistei. Acompaniată de taraful Ion Matachedin Argeş, a susținut „pe viu" un program de cântece româneşti la emisiunea „Ora satului": M-am jurat de mii de ori, Şapte săptămâni din post, Ce-i mai dulce ca alvița, Cine iubeşte şi lasă, Geaba mă mai duc acasă, Mărie şi Mărioară, igăneasca, Când o fi la moartea mea. La această emisie, taraful lui Ion Matache era format din doi violonişti, un contrabasist, un țambalist şi un cobzar. După comentariile cronicarilor muzicali, prilejuite de debutul la radio şi ecoul puternic în rândurile auditorilor emisiunilor radiofonice, Maria Tănase continuă să fie programată aproape săptămânal de Radio România.

În 1938, Maria Tănase cântă în renumitul restaurant de lux „Luxandra", acompaniată de orchestra violonistului Petrică Moțoi.

Activitatea artistică

Pe 17 august 1938 cântă la încheierea cursurilor de vară ale Universității populare de la Vălenii de Munte (Prahova), unde istoricul Nicolae Iorga o supranumeşte Pasărea măiastră. În acelaşi an se angajează la Teatrul „Alhambra" al lui Nicolae Vlădoianu. În septembrie lansează cu mare succes cântecele Mi-am pus busuioc în păr (cântec în stil popular) şi Habar n-ai tu (ambele având muzica compusă de Ion Vasilescu) în revista Constelația Alhambrei, pe care le imprimă apoi la „Columbia".

Pe 16 aprilie 1939 pleacă la Expoziția Universală de la New York amenajată în cartierul Flushing Meadows din sectorul Queen. Inaugurarea oficială a pavilioanelor a avut loc la 5 mai1939. Cântă împreună cu orchestra lui Grigoraş Dinicu şi cu naistul Fănică Luca la Casa românească. Aici, Maria Tănase are ocazia să-i cunoască pe George Enescu şi pe Constantin Brâncuşi. La această expoziție au mai participat Dimitrie Gusti, arh. Octav Doicescu, arh. George Matei Cantacuzino ş.a. Maria Tănase se întoarce în țară în luna iulie.

Spre sfârşitul anului 1940, Garda de Fier îi interzice să mai apară în public şi, din ordinul Ministerului Propagandei, au fost distruse toate discurile de patefon existente cu Maria Tănase în discoteca Radio-ului, precum şi matrițele acestora de la casa de discuri Columbia, sub pretextul că distorsionau folclorul românesc autentic. Adevăratul motiv al acestei mişcări antisemite a fost faptul că în cercul de prieteni ai Mariei Tănase se găseau şi o serie de intelectuali evrei sau democrați, ca etnomuzicologul Harry Brauner şi jurnalistul Stephan Roll . Ultimul concert al artistei, dinaintea cenzurii, a avut loc pe 20 octombrie 1940, la Teatrul Municipal „Maior Gheorghe Pastia" din Focşani. Ziarul „Timpul", nr. 1356 din 16 februarie 1941, anunța cititorii reapariția Mariei Tănase într-un program radiofonic.

În martie 1941 întreprinde un turneu artistic în Turcia. Cântă în revista Melody Revue de la Istanbul cu prilejul inaugurării Teatrului de vară „Taxîm". Aici este desemnată cetățean de onoare de preşedintele Turciei. La finalul acestui turneu se reîntoarce în țară. Alături de echipele formate din cele mai selecte elemente ale teatrului şi muzicii româneşti cântă răniților din război.

După instaurarea comunismului, în 1952 este solicitată să profeseze la Şcoala medie de muzică nr. 1 din Bucureşti, în cadrul unei catedre de cânt popular nou creată. Le-a avut eleve pe Victoria Darvai, Ileana Constantinescu, Natalia Şerbănescu.

Lansează cu mare succes cântecele Dragi mi-s cântecele mele şi Aseară vântul bătea la Concertul popoarelororganizat cu prilejul celui de-al IV-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenților pentru Pace şi Prietenie din vara anului 1953, desfăşurat în Bucureşti.

După o pauză discografică de 11 ani, din 1954 imprimă frecvent la Radio şi la casa de discuri Electrecord.

În 1958 imprimă la Electrecord patru cântece populare româneşti traduse şi adaptate în franceză de Nicole Sachelarie, cumnata artistei: Doïna de Dolj, Cine iubeşte şi lasă, Uhăi, bade, Iac-aşa. Acestea au fost editate pe un microsion Electrecord, iar apoi au fost incluse, împreună cu alte cântece ale artistei cântate în limba română, pe un disc editat în colaborare cu casa franceză „Le Chant du Monde", disc distins în 1965 cu „Grand prix du disque" (Marele premiu al discului), decernat de Academia „Charles Cros" din Paris.

A cântat în numeroase restaurante şi localuri bucureştene: „Neptun", „Café Wilson", „Parcul Aro", „Luxandra", „Luther", „Continental", „Prispa-naltă" din Piața Obor.

Cum a ajuns Maria Tănase să fie arestată pentru spionaj în Al Doilea Război Mondial

Primele acuzații de spionaj au venit pe fondul unei poveşti amoroase. La sfârşitul anilor `30, când Maria Tănase cunoscuse deja cele mai înalte culmi ale succesului şi era un nume cunoscut de toti românii, a trăit o iubire scurtă cu un personaj controversat, Maurice Negre. Pe jurnalistul francez Maurice Negre l-a cunoscut pe vremea când cânta la restaurantul Capşa. S-a lăsat sedusă de misteriosul bărbat înalt şi frumos şi o vreme au fost un cuplu celebru al Bucureştiului.

Când Maurice Negre a fost arestat sub acuzația de spionaj şi condamnat la 10 ani de închisoare, fiind încarcerat la Aiud, Maria Tănase a făcut tot posibilul să-l scape. Se spune că, din dragoste pentru Maurice, şi-a vândut toate bijuteriile şi blănurile, ca să facă rost de banii necesari pentru a-l scoate din închisoare. S-a speculat că, în schimbul eliberării iubitului, Maria ar fi acceptat chiar să joace rolul de spion.

După ce a fost eliberat, Maurice s-a întors în Franța şi relația de amor s-a sfârşit. După Al Doilea Război Mondial, jurnalistul pe care Maria îl iubise şi pentru care îşi vânduse averile a ajuns director la Agenția France Press. Peste ani, persecutată de regimul din țară, Maria i-a scris lui Maurice şi i-a cerut să o ajute. Scrisorile ei au rămas fără răspuns. Chiar şi după ce relația cu jurnalistul francez s-a încheiat, asupra Mariei au continat să planeze suspiciuni de spionaj.

Arestată pentru spionaj

În 1940, când cel de-Al Doilea Război Mondial izbucnise deja, Maria Tănase a făcut un turneu în Turcia. Celebra cântăreață a avut ocazia să cânte în fața preşedintelui țării de la acea vreme, IametInonu. Vizita cântăreței în capitala Turciei, loc de întâlnire al agenților secreți, a sporit suspiciunea că aceasta ar fi colaborat cu serviciile secrete. Se spune că, după întoarcerea în țară, a fost recrutată de serviciul secret al armatei germane Abwehr, dar artista ar fi refuzat.

În 1940, după întoarcerea dinTurcia, Maria Tănase, a fost arestată pentru spionaj şi acuzată că a lucrat în favoarea britanicilor. Probele împotriva ei n-au fost suficiente şi autoritățile au eliberat-o.

După ce a apărut într-un pictorial nud în care juca şah, Maria Tănase a început să fie persecutată de poliția legionară din țară. I s-au distrus matrițele de la casele de discuri, casa i-a fost devastată, iar discurile sparte. Cântăreața a fost nevoită săşi părăsească locuința din Bucureşti şi să revină în mahalaua în care a copilărit. A fost ajutată de Eugen Cristescu, cel care se afla la şefia Serviciului Special de informații. Şeful serviciului i-a devenit nu doar apărător, ci şi iubit.

Când în 1943 ajunge din nou la Ankara pentru un concert, s-a spus că de fapt deplasarea ei ar fi avut alt scop şi că Cristescu ar fi trimis-o să ia contact cu serviciile speciale aliate, la Istanbul.

Acţiunea „Autonomus"

În perioada petrecută înTurcia a fost des văzută în compania unui personaj cunoscut serviciilor secrete, Alfred de Chastelain, care era la acea vreme rezidentul spionajului britanic în România. Doi ani mai târziu, în decembrie 1943, Alfred de Chastelain a fost paraşutat, alături de ofițerii britanici Ivor Porter şi Silviu Metianu, pe teritoriul României în comuna teleormăneană Plosca. Acțiunea s-a numit „Autonomus". Serviciul Special de Informații român avea informații despre venirea lor, dar, pentru că aflaseră şi nemții, au fost nevoiti să înscenreze o arestare pentru protecție. Cei trei spioni a fost arestați şi luați în grijă de Serviciul Secret de Informații.

În celebra acțiune, rolul Mariei Tănase ar fi fost unul de agent de legătură şi influență. S-a spus că celebra cântăreață ar fi jucat un rol important în Al Doilea Război Mondial, fiind un om de legătură între români şi britanici care au conlucrat pentru scoaterea României din alianța cu Germania.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA“

Află notele la bac ale copiilor de VIP-uri din Argeş!

5 elevi cu 10 pe linie, un sfert din absolvenți cu medii peste 9 şi promovare de 72,8% - acesta este, în linii mari, bilanțul sesiunii de vară a examenului de bacalaureat 2017, înainte însă de soluționarea contestațiilor. A fost un examen al surprizelor, în condițiile în care printre cei cu media 10 s-au numărat şi absolvenți de la licee unde nu se mai înregistraseră astfel de performanțe de mulți-mulți ani - Liceul „Ion Barbu” din Piteşti şi Liceul Sanitar.

- După ce la rândul ei a trecut în urmă cu jumătate de an printr-un examen, în urma căruia a devenit preşedinte al Judecătoriei Câmpulung, magistratul Alina Austrianu a avut emoții pentru fiul său. Inutil, am putea spune, în condițiile în care Mihai-Bogdan Austrianu, elev al Colegiului Național „Dinicu Golescu”, a obținut media 9,90 - având 10 la română şi matematică şi 9,70 la fizică.

- Emoții la dublu în echipa de conducere a companiei RadicStar, în condițiile în care au dat bacul atât fiica managerului general Gheorghe Dicu, Alexandra, cât şi fiica directorului Mihail Ungurenuş, ambele absolvente ale Colegiului Național „I.C. Brătianu”. Roxana Ungurenuş a fost foarte aproape de nota maximă, având media 9,88, în vreme ce Alexandra Dicu a luat 8,78, ambele fete având câte o notă de 10.

- 9,86 este şi media fiicei medicului cardiolog Radu Trâmbițaş. Ruxandra Trâmbițaş, de asemenea absolventă a Colegiului „Brătianu”, a avut 10 la română, 9,95 la matematică şi 9,65 la informatică.

- Bucurie mare şi în familia viceprimarului de la Leordeni, Sorin Cîrciuvoianu, după ce fiul său, elev la Liceul Teoretic „Ion Mihalache” din Topoloveni, a trecut bacul cu 9,68. Alexandru Cîrciuvoianu a primit 9,40 la limba română, 9,95 la matematică şi 9,70 la fizică.

- A dat bacul şi fiul vicelui de la CJ, Ion Mânzână, care de asemenea a trecut cu brio de cele trei probe. După patru ani pe băncile Colegiului Național „Zinca Golescu”, Luca Mânzână a luat bacalaureatul cu 9,15, cea mai mare notă a sa fiind obținută la matematică - 9,90.

- Fostul vicepreşedinte al CJ, Marian Fulga, este şi el un tată fericit, după ce a aflat rezultatul la examenul maturității obținut de fiica sa, Andreea-Ioana. Aceasta a terminat liceul la „Zinca” şi a avut 9,53 la bacalaureat - cu un 10 la istorie şi un 9,80 la logică.

Topul liceelor la bac 2017

Cei cinci elevi care au obținut media 10 la bacalaureat în Argeş sunt: Mariana Costache (Liceul „Ion Cantacuzino”, Piteşti), Răzvan Iordache (Liceul „Ion Barbu”, Piteşti), Ana-Maria Mincă (C.N. „Al. Odobescu”, Piteşti), Constantina Țăruş (C.N. „Vlaicu Vodă”, Curtea de Argeş) şi Mariana Tecuceanu (C.N. „Zinca Golescu”, Piteşti). Înainte de soluționarea contestațiilor, în clasamentul promovării conducea „Zinca Golescu”, cu 99,02% declarați „reuşit” la examenul maturității, urmat de „Brătianu” - 98,13%, „Odobescu” - 96,68%, „Dinicu” din Câmpulung - 95,63% şi „Vlaicu” din Curtea de Argeş - 95,06%.

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ“

PSD Argeş se face din nou de râs. La Direcţia Agricolă a fost adus şef de la Giurgiu

De mai bine de două săptămâni, prin pensionarea lui Constantin Vasilescu, postul de director al Direcţiei Agricole Argeş este vacant. Pe postul rămas liber a fost numită interimar Petra Ochişor, fostă directoare la Direcţiile Agricole Giurgiu şi Vrancea, şi nu cineva din Argeş, aşa cum era normal, decizia fiind una politică. Iar acest fapt înseamnă că Argeşul mai pierde încă o instituţie deconcentrată. În plus, Petra Ochişor are un trecut controversat: în martie 2012, când era director la Direcţia Agricolă Giurgiu, a fost trimisă în judecată de DNA pentru abuz şi neglijenţă în serviciu. În toamna lui 2012, Petra Ochişor a fost condamnată la un an de închisoare cu suspendare. A făcut apel, iar în decembrie 2012 Curtea de Apel Bucureşti a decis achitarea ei. Iată cum comentează pesediştii.

- Cornel Ionică: „Au tăbărât pe noi... Parcă suntem proştii satului!”

- Ion Georgescu: „Cel mai indicat ar fi să vorbiţi cu domnii Valeca şi Gentea”

- Ducele de Albota: „Înseamnă că trebuie să ne ducem dracului, să plecăm în Irlanda”

- Bebe Ivan, primarul comunei Băbana: „ E firesc să aducă pe cineva de la Giurgiu, căci acolo latră câinii”

- Constantin Tămagă: „E vorba de a nu favoriza pe nimeni prin numirea ca interimar”

GRUPAJ REALIZAT DE ALINA CRÂNGEANU, ISABELA MOICEANU, MARIUS IONEL, DENIS GRIGORESCU

Ziarul „OBIECTIV DE ARGEŞ“

Bogdan Olar, noul şef al ISU Argeş

Începând cu data de 12 iulie a.c., în urma promovării concursului organizat de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, maiorul Bogdan Olar este numit inspector şef al Inspectoratului pentru Situații de Urgență "Cpt. Puică Nicolae" al județului Argeş. Maiorul, Olar Bogdan este născut în anul 1979, în localitatea Curtea de Argeş şi este absolvent al Liceului militar Constantin Brîncoveanu Ploieşti - promoția 1997 şi al Academiei de Poliție, Facultatea de Pompieri - anul 2002. Totodată, în anul 2011, ofițerul a absolvit un program de masterat în domeniul Managementul Situațiilor de Urgență. Cu o carieră militară de aproape 15 ani în arma "Pompieri", noul comandant al salvatorilor argeşeni a ocupat diverse funcții de conducere la nivelul subunităților operative, precum şi în echipa managerială a inspectoratului. Ofițerul deține o vastă experiență profesională, remarcându-se atât pe timpul conducerii intervențiilor de mare amploare, cât şi în acțiunile de planificare a operațiunilor şi misiunilor din competența unității. Inspectorul şef al ISU Argeş este absolvent al Cursului de Expert al Mecanismul European de Protecție Civilă şi membru al echipei naționale de căutare-salvare urbană RO - USAR, certificată INSARAG pentru participarea la misiuni internaționale, sub egida ONU, în cazul producerii unor dezastre majore.

20 IULIE - SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI ILIE

Sfantul Ilie - Sfantul Proroc Ilie Tesviteanul este sărbătorit pe data de 20 iulie. Sfantul Ilie a fost fiul lui Sovac, un preot al Legii Vechi, care locuia în cetatea Tesve, din Galaad (Israel). De la numele acestei cetăţi, avem şi numele prorocului de Tesviteanul. Se bucura de o cinstire deosebită din partea Bisericii, dacă ţinem seama de faptul că ziua prăznuirii sale este însemnată în calendar cu roşu, însemnare ce nu apare în acest fel la niciun alt proroc.

Cu ocazia zilei "Sfântului Ilie", Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor sărbătoriţilor, un călduros şi sincer "La mulţi ani!"

Primarul Oraşului Mioveni, ION GEORGESCU, urează tuturor cetăţenilor din oraşul Mioveni şi din judeţul Argeş, care îşi serbează ziua numelui cu ocazia zilei "Sfântului Ilie", să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani"!

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia "Sfântului Ilie", un călduros "LA MULŢI ANI!" şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia sărbătorii "Sfântului Ilie", "La mulţi ani"!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor locuitorilor judeţului Argeş, care îşi serbează ziua numelui cu ocazia "Sfântului Ilie", cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!"

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează sărbătoriţilor, clienţilor şi prietenilor, colaboratorilor, cu ocazia "Sfântului Ilie", un călduros „LA MULŢI ANI!"

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia marii sărbători a "Sfântului Ilie", fericire şi împliniri!

Primarul comunei Bogaţi, ION GÂRLEANU, urează tuturor cetăţenilor comunei, cu ocazia sărbătorii "Sfântului Ilie", o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani"!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! "La mulţi ani de "Sfântului Ilie"!

Cu ocazia sărbătorii "Sfântului Ilie", aleasa cetăţenilor oraşului Ştefăneşti, doamna Ioana Jenica Dumitru, urează tuturor sărbătoriţilor, tradiţionalul „La mulţi ani" şi fericire!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia "Sfântului Ilie", fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani"!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia sărbătorii "Sfântului Ilie", fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani"!

Cu ocazia marii sărbători a "Sfântului Ilie", primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire cetăţenilor! „La mulţi ani!"

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit" tuturor cetăţenilor sărbătoriţi de "Sfântul Ilie".

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor sărbătoriţi cu ocazia "Sfântului Ilie", tradiţionalul „La mulţi ani!" şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează argeşenilor şi tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia sărbătorii creştin-ortodoxe a "Sfântului Ilie", tradiţionalul "La mulţi ani"!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează argeşenilor, cu ocazia "Sfântului Ilie", fericire şi numai bucurii! "La mulţi ani"!

Primarul comunei Muşeteşti, CONSTANTIN OANCEA – urează tuturor cetăţenilor, un călduros „La Mulţi Ani!", cu ocazia marii sărbători a "Sfântului Ilie".

Primarul nou ales la Primăria Coşeşti, domnul Florin Petre, urează tuturor argeşenilor un sincer „La mulţi ani!" cu ocazia marii sărbători a "Sfântului Ilie".

Viceprimarul comunei Domneşti, ION ZĂVOIANU, urează tuturor cetăţenilor comunei, cu ocazia "Sfântului Ilie", tradiţionalul şi nemuritorul "La mulţi ani"!